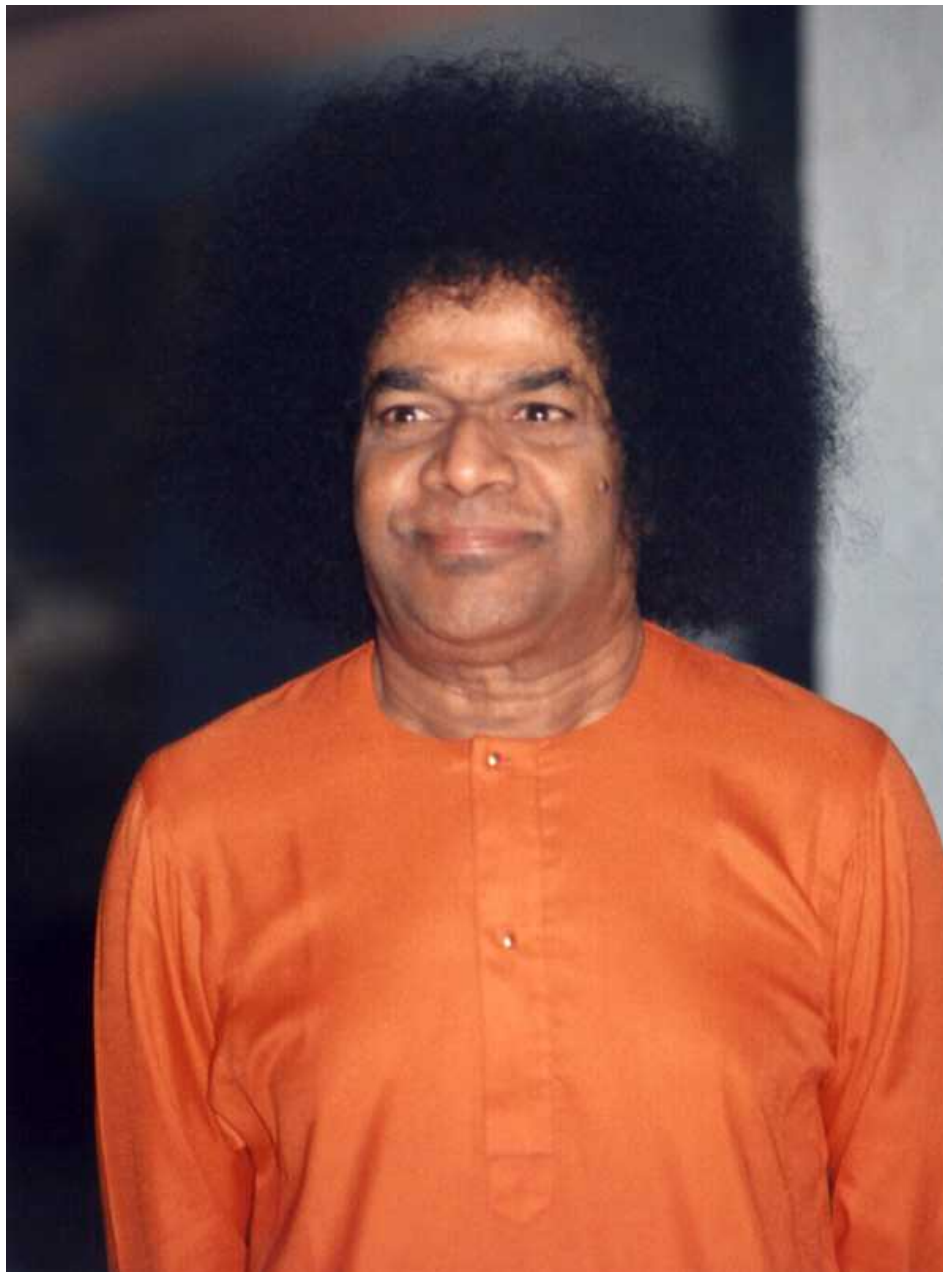

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Konejte bez touhy po výsledcích.

Nestěžujte si, že se vám nedostalo uznání veřejnosti za dary, které jste dali nějakému trustu.

Ovoce činů, ať jsou dobré nebo špatné, musí být zcela odžito vámi a pouze vámi.

Nejlepší způsob, jak se osvobodit z následků činů je vykonávat je pouze pro činy samotné.

Nebudete potom nést břímě ani hříchu, ani ctnosti. Pokud toužíte po zisku, měli byste být připraveni přijmout také ztrátu. Když postavíte studnu na místě, kde se setkávají čtyři cesty, a očekáváte, že získáte zásluhy za uhašení žízně lidí a dobytka, nemůžete zároveň utéci od potupy, která vás čeká v případě, že do studny někdo spadne a utopí se. Tajemství šťastného života je vzdát se touhy po ovoci činů.

Satja Sái promlouvá, 14. ledna 1965

Moje síla je síla lásky

Promluva Satja Sái Báby z 25. prosince 2004

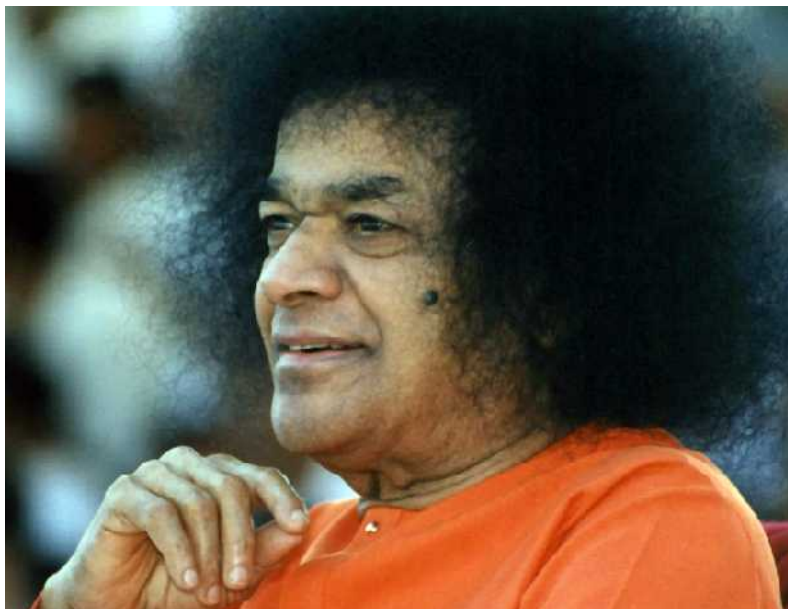
Jak to, že slunce každé ráno vychází a zapadá každý večer s dokonalou pravidelností?

Jak to, že se hvězdy každou noc krásně třpytí na obloze a během dne se skrývají?

Jak to, že vítr neustále vane a posiluje živé bytosti, aniž by na okamžik ustal?

Jak to, že zurčící řeky věčně plynou?

(telugská báseň)

Když dítě vyjde z matčina lůna, začne plakat. Avšak ve chvíli, kdy mu na jazyk kápnete med nebo mléko, plakat přestane. Dá se říci, že se každý rodí hladový a žíznivý. O jaký druh hladu se jedná? Je světský nebo duchovní? Je obtížné posoudit, s jakým druhem hladu se kdo narodil. Hlad je však všem společný. K uspokojení hladu je nezbytné jídlo. Povinností každého je usilovat o své živobytí a dělit se o ně s ostatními. Bůh nezná ani zrození ani smrt. Je mimo všechna jména a vlastnosti.

Bůh je věčný, bez zrození či smrti.

Nemá počátek, střed ani konec.

Je všudypřítomný a je věčným svědkem.

(telugská báseň)

Slovo *džagat* (svět) označuje to, co se zrodilo, trvá a nakonec zmizí. Bůh, který je zodpovědný za stvoření, udržování a zánik světa nemá žádný určitý tvar. Prostupuje celým světem v podobě pěti živlů (éteru, větru, ohně, vody a země). V člověku tyto živly znamenají smysly: sluch, hmat, zrak, chuť a čich. Neexistuje místo ani osoba, kde by těchto pět živlů nebylo. Stejnou pravdu oznamuje Bhagavadgíta:

*Sarvatah, pánipádam tat sarvatóksi
širómukham, sarvatah šrutimallóké
sarvamávr̥tja tišthati*

(rukama, nohama, očima, hlavou, ústy a ušima proniká vším, prostupuje celým vesmírem).

Na světě neexistuje žádné místo, kde by nebyl Bůh. Jak může někdo pochopit nebo vysvětlit princip všepřonikajícího Božství? Lidé přisuzují Bohu rozmanitá jména a tvary. Slaví narozeniny svých zvolených božích forem, uctívají je a jsou z toho šťastní. Nikdo však nedokáže plně pochopit podstatu Božství. Není možné přisoudit Bohu nějakou podobu. Je za všemi jmény, formami a vlastnostmi. Nerodí se ani neumírá. Jak někdo může dát určité jméno Bohu, jenž je všemocný a všepřonikající?

Jak může někdo přisoudit nějaké jméno Bohu, který je všemocný a všepřonikající? Země vstřebává dešťové kapky a vyživuje jimi úrodu. Proto můžeme sklízet. Tak matka Země udržuje naše životy tím, že nám zajišťuje živobytí. Pro naše přežití je zcela nezbytná voda. Člověk může žít po několik dnů bez jídla, ale nikdo nemůže žít bez vody. Voda je božím darem. Dá se získat jedině modlitbou, žádným jiným způsobem. Lidé mnohde kvůli vodě provádějí bohoslužby a pronášejí zvláštní modlitby, aby přivolali boží milost. Ať chudák či milionář, k Bohu se musí modlit každý, neboť On je tím, kdo nám dává jídlo a pití. Člověk si sám stvořit potravu a vodu nedokáže. Dokonce ani neví, jaký typ potravy je nezbytný ke zdravému životu. Měl by se snažit, aby se to dozvěděl.

Cokoli Bůh dělá, je pro dobro světa. Musíte pochopit, že svět je skutečnou boží formou. Stvořitel a stvořené se od sebe neliší. Nikdo by neměl uctívat Boha k naplnění světských přání. K Bohu se máme modlit proto, abychom ho dosáhli. On zalévá oddaného milostí a dává mu

všechno, co oddaný potřebuje. Jedině On ví, co je pro svět dobré. On poskytuje vše potřebné, když nazraje čas. Dává vám vše, co potřebujete, bez zjevného úsilí z vaší strany. Není vlastností skutečného oddaného cítit se nespokojený a vinit Boha, nejsou-li jeho přání naplněna. Jeho povinností je nalézat způsoby a prostředky k získání boží milosti a je na něm, aby vyvíjel úsilí k dosažení Boha.

Nikdo nedokáže pochopit cesty boží, jak vyjádřil světec Tjagarádža:

*Ani stéblo trávy se nepohne bez boží vůle,
Bůh prostupuje vším od mravence po Brahma,
ale někteří lidé to nechápou
a jsou pyšní na svou inteligenci.
Nikdo však neví, ať je jakkoli mocný,
co se stane v příští chvíli.*

(telugská báseň)

Nikdo nedokáže pochopit či vysvětlit boží plány. Jedině Bůh je zná a jen on je může odhalit. Nikdo není schopen předpovědět, kdy Bůh někomu udělí svoji milost. Jen Bůh zná odpovědi na otázky: kdo, kdy, kde, proč a jak? Jestliže člověk zapomene na Boha, nechá se unést egem a pocitem činitele, nesetká se ve svém úsilí s úspěchem. Modlitbou lze dosáhnout všeho. Není nic většího, než je modlitba. Proto je třeba, aby každý Bohu věnoval svoje modlitby. Nikdo by se však neměl modlit za světský zisk. „Ó, Bože! Chci tvoji lásku a nic jiného.“ Tak by měla znít vaše neměnná modlitba. Jakmile se jednou stanete příjemci boží lásky, zvítězíte nad celým světem.

Můžete vykonat jakýkoli úkol, ale nemodlete se k Bohu za splnění tohoto úkolu. Místo toho ponechejte všechno na jeho vůli. Plně věřte, že vše, co dělá, dělá pro vaše dobro. Modlete se k němu: „Ó, Bože, prosím, postarej se v každý okamžik našeho života o naše potřeby.“ Když se zhostíte povinností odevzdáním všeho do boží vůle, určitě ve svých úkolech dosáhnete úspěchu.

Svámiho vůle se však projevuje ve vhodnou dobu bez nějakého pobízení či plánování. Vše, co Svámí potřebuje, přichází bez požádání. Svámí by však rád objasnil jednu věc. Jelikož k nám věci přicházejí bez požádání, měli bychom je také používat ve prospěch ostatních.

Svámi nechce vůbec nic! Když jste sem přišli, jediným Svámího záměrem je, abyste této příležitosti co nejlépe využili a vedli šťastný, duchovní život. Mně nemusíte dávat nic. Svámí je vždy připraven naplnit vaše přání. Než ale svá přání vyjádříte, měli byste se sami sebe ptát, zda si to skutečně zasloužíte.

Modlitbou lze dosáhnout každého významného úkolu. Proto se tiše modlete k Bohu. Nemodlete se o naplnění svých malicherných přání. Vzdejte se jich a modlete se z celého srdce s láskou k Bohu. Určitě naleznete v životě naplnění. Božství můžete porozumět a prožít je jen prostřednictvím lásky. Někteří lidé si stěžují: „Svámi, vroucně se modlíme, ale naše modlitby nejsou úspěšné.“ Odpovídám jim: „Chyba je ve vašich modlitbách, nikoli v Bohu.“ Jsou-li modlitby upřímné, budou jistě vyslyšeny. Není nic, co by Bůh nemohl vykonat.

*Příběhy Pána jsou nejkrásnější a nejsvatější
ve všech třech světech.*

Jsou jako srpy

stonky světských pout podtínající.

Jsou ušlechtilé a povznášející.

*Udělují blaženost mudrcům a prorokům,
kteří v lesích konají pokání.*

(telugská báseň)

Dnes oslavujeme svátek Vánoc. Měli bychom jej oslavit v pravém duchu, aniž bychom se zabývali malichernými záležitostmi. Ježíš byl Syn boží. Když byl ukřižován, řekl: „Ó, Otče, nechť Tvá vůle se stane.“ Když se odevzdáte boží vůli, On se o vás postará. Nepěstujte v sobě postoj nadřazenosti. Vzdejte se ega a pýchy. Modlete se tiše a upřímně. Pak budou vaše modlitby jistě vyslyšeny.

Bůh není omezen na nějaké místo v jakémsi vzdáleném koutě. Sídlí stále ve vašem srdci. Může udělat cokoli. Pro své oddané je vždy připraven vykonat jakýkoli úkol, ať malý či velký. Všichni jsou jeho dětmi. Jistě vaše modlitby vyslyší. Ježíš učil: „Všichni jsou děti boží.“ Když máte takové pevné přesvědčení, můžete vykonat cokoli. Nemusíte se nořit do objemných knih. Naplňte svá srdce láskou a ponechejte vše na jeho vůli. Určitě ve svém úsilí dosáhnete úspěchu.

Vtělení lásky!

Láska je podstatou Svámího učení. Mojí mocí je moc lásky (hlasitý potlesk). Neexistuje nic mocnějšího, než je láska. Když rozvinete lásku, můžete snadno čelit životním výzvám a zvítězit. Bůh bude stále s vámi, ve vás a kolem vás a postará se o vás. Pomocí modlitby lze uskutečnit jakkoli obtížný úkol. Vaše modlitby však musejí být upřímné. Musíte mít jednotu myšlenky, slova a činu. Rozvíjejte pevnou víru,

že Svámí je ve vás a vždy vaše modlitby vyslechne. Jak by ho vaše modlitby mohly dosáhnout, budete-li si myslet, že je Svámí vně? Vtělení lásky!

Jedině láska vám pomůže dosáhnout v životě úspěchu. Rozvíjejte proto lásku. To je skutečná modlitba, kterou od vás Bůh očekává.

(Bhagaván uzavřel svoji promluvu *bhadžanem* „*Préma mudita manasé kahó*“.)

Sái inspiruje

Meditace musí být vykonávána důsledně.

Meditace (*dhjána*) ve skutečnosti také znamená disciplínu, pravidelnost a stálost jsou pro ni klíčové nástroje. Pán Kršna potvrdil, že „když začnete fixovat své myšlenky na mě, budou všechny rušivé myšlenky díky mé milosti uklidněny.“ Meditace je prvotřídní lék proti nemoci světské existence (*bhava róga*). Spolu s tím ale přináší také lék spokojenosti. Stejně jako cestovatel, který se táhl po mnoho kilometrů ve spalujícím slunci, se bude cítit šťastný a uvolněný, když bude mít možnost se vykoupat v chladivém a stinném jezeře, bude se i nešťastný člověk bojující ve spalujícím žáru přání cítit šťastný a uvolněný, když se bude koupat v jezeře spokojenosti. Meditujte pravidelně a procvičujte spokojenost v mysli. Každý, kdo to bude důsledně vykonávat, získá rychlé výsledky.

Dhjána váhiní, kap. 14

Když mraky, které skrývají tvář měsíce, rozežene vítr, svítí měsíc čisté a chladné světlo.

Podobně, když jsou rozehnány mraky egoismu, září mysl člověka čistotou a plností, svou přirozenou září. To je stav blaženosti, kde zármutek přestává existovat.

Tam, kde je lampa, nemůže tma existovat. Jakmile rozsvítíte lampu moudrosti (*džhána*), už nikdy nevyhasne, neztlumí se ani netřepotá ve větru. *Ánanda* (štěstí) a *šánti* (mír), které člověk hledá z materiálních objektů, podporován svými smysly, jsou nestálé a brzo se zmenší a uhasnou. Pouze dočasně uspokojí naše bláznivé touhy. Jsou získány pomocí chtíče, hněvu, nenávisti a závisti, a proto jsou falešné a nestálé. Kontrolujte a podmaňte si je, pouze tehdy můžete získat skutečnou *ánandu* a *šánti*. Jejich plamen se netřepotá ani netlumí. Vy nejenže můžete tyto vlastnosti získat, můžete se jimi skutečně stát.

Satja Sái promlouvá, sv. 6, kap. 38

Mám „úkol“: Rozvíjet celé lidstvo a zajistit všem život plný blaženosti (*ánanda*).

Mám „Slib“: Vést všechny, kteří sejdou z rovné cesty, zpět k dobru a zachránit je.

Jsem připoután k „práci“, kterou mám rád: Odstranit utrpení chudých a dát jim to, co jim chybí. Mám „důvod být hrdý“, protože zachráním všechny, kteří mě správně uctívají a modlí se ke mně. Mám svou vlastní definici „oddanosti“, kde očekávám: Ti, kteří jsou mi oddaní, musí přijímat radost a smutek, výhru i prohru se stejnou statečností. Nevzdám se svého poselství, ani svého odhodlání.

Nikdy se nevzdám těch, kteří se ke mně připoutají.

V tento den před 71 lety Bába jako čtrnáctiletý chlapec prohlásil: „Já jsem Sái Bába.“ Později ve významném dopise svému staršímu bratru jasně popsal svou misi. Výše uvedené je úryvek z toho dopisu z 25. května 1947.

SATJAM ŠIVAM SUNDARAM III.

Dr. N. Kastúri

(16. pokračování)

Těm, kteří jsou v nejvyšší nouzi, dává Bába pocítit svou přítomnost tisíci nejrůznějšími způsoby. Během své návštěvy v Prašánti Nilajam byl Dr. Rámakrišnan z Ústavu pro vědecký výzkum v Běngalúru telefonicky zpraven o tom, že jeho matku odvezli do nemocnice s mozkovou příhodou. Její stav byl kritický.

Rámakrišnanovi se podařilo informovat Bábu, přestože ten se už uložil ke spánku. Bába vrátil posla zpět s následujícím vzkazem: „Byl jsem v nemocnici; ona už je v pořádku a on ať se dobře vyspí!“

Mezitím, asi kolem deváté hodiny, zpozoroval otec, že matka otevřela oči a rozhlíží se kolem sebe. Začal se tedy úzkostlivě vyptávat, zda není třeba zavolat k jejímu lůžku oba syny. Paní odpověděla „To nebude nutné; právě tu byl Bába, a když mi dával *prasád*, ujistil mě, že budu zase v pořádku.“

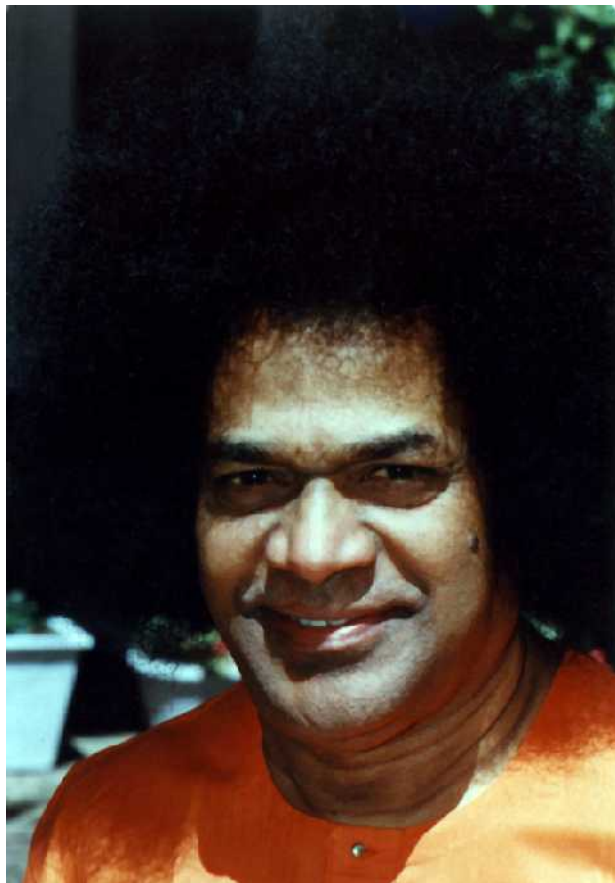
Za několik dní se skutečně vrátila v dobrém stavu domů. Bába může prokázat svou milost, svou lásku též úplně jinak. Šrí K. Dutt Gupta píše: „Třicet mil odtud v Rangia má starosta Biren Bardoloi dvě malé Bábovy fotografie pod sklem na svém toaletním stole. Bába způsobil, že se na jedné z nich objevila jeho rukopisem napsaná slova 'požehnání od Šrí Satja Sái Báby'. Někdy zanechá *vibhútím* načrtnutý otisk nohy, nebo dva, na důkaz toho, že přišel, nebo že je přítomen.“

Středověký mystik Mistr Eckhart napsal: „Pán řekl lidem: 'Stojím přede dveřmi, klepu na ně a čekám. Ten, kdo mi otevře, bude se mnou večerět.'“ Není třeba hledat tady nebo tam! On je vždy nablízku; miluj ho a spatřuj jeho živou přítomnost ve svém čistém srdci. On je skutečností tvého bytí; ty jsi, pokud on v tobě sídlí! Bába je vždy hotov odpovědět na tvou upřímnou modlitbu.

Bába se ptal Sítamaranových z Londýna, proč šli spát a nechali hořet plynový hořák a na něm pánev s olejem. „Co by se bylo stalo, kdybych ten plyn nebyl vypnul?“ zeptal se. Gholap píše z Nandurbaru v Maharáštře: „Asi ve čtvrt na pět ráno mě jakýsi hlas požádal, abych vstal. Opakovalo se to třikrát, ale já jsem si myslel, proč bych vstával tak brzy! Za okamžik se ozvalo: 'Aspoň otevři oči a podívej se!' S nechutí jsem otevřel oči a co nevidím! Zloděj! Spustil jsem poplach a on utekl. Kdo mě to jen vzbudil, přemítám. Vtom vidím stopy *vibhúti* z mého pokoje až na venkovní verandu. Došlo mi, že to byl Bába.“

Z Curgu přišel dopis od C. M. Appiaha: „V srpnu nešel proud; celých čtrnáct dní byla tma. Kumár dojedl skromnou večeři a šel spát. Bydlel v domě, který se téměř rozpadal. Zapálil svíčku a vonnou tyčinku, postavil je před Bábův obrázek a přezpíval několik *bhadžanů*. Pak usnul. Vítr burácel a lilo jako z konve. Náhle se mu v uchu ozvalo šeptem: „Kumáre, utíkej!“ Muž vyskočil, otevřel dveře a vyběhl do tmy. Jen co doběhl k cestě, uslyšel ohlušující rachot. Celý dům se sesypal. Jediný nepoškozený předmět, který ráno v troskách našel, byla Bábova zasklená fotografie.“

Jednoho dne dostal Séthumadhavan Nair dopis psaný krví s lebkou a zkříženými hnáty, emblémem,

kterým naxalité zdobí svůj dopisní papír. V dopise stálo: „Skonči s *bhadžany*, vždyť je to jenom podvod na ohlupování lidí. Nepřestaneš-li do sedmi dnů po této výstraze, bude ti useknuta hlava! Oddaný znal jen jednu zbraň proti takovým pohružkám - Bábovo jméno! Zpíval *bhadžany* dál bez nejmenšího strachu celých následujících sedm dní a nocí. To rozzuřilo pisatele dopisu natolik, že se rozhodl provést svůj podlý záměr. Osmého dne se za svítání prikradl k domu a vplížil se otevřeným oknem dovnitř. Naim byl v koupelně a nehlučně si pod kohoutkem myl ruce. Vetřelec, hnán nenávistí a vztekem, zacílil, prudce se rozmáchl a hodil těžkým zavíjákem po nic netušící oběti! Avšak Bába je všudypřítomný a to na každém místě. Nair později dokázal říci pouze to, že před sebou najednou spatřil červenooranžový vír a jakási ruka ho jemně uchopila a postrčila do rohu místnosti. Slyšel náraz, se kterým nůž dopadl na podlahu, a zvuk běžících nohou, jak naxalita opřekot pádil pryč.

Když Nairova žena a přítel rodiny, společně recitující ve vedlejším pokoji „Óm“, uslyšeli hluk, vřítli se dovnitř; v pokoji ucítily nezvyklou vůni a spatřili Naira celého pokrytého *vibhútim*. Chvíli trvalo, než se mu vrátila řeč, ale oni věděli, kdo je navštívil: zabiják naxalita a všudypřítomný zachránce!

Při jiné příležitosti cestoval rotní kapitán Bose s manželkou a se svým tchánem silným rychlým vozem, jehož nízký podvozek uvízl na blátivé cestě blízko Harihargandž. Celá oblast byla nebezpečně rozmáčená vydatnými a dlouhotrvajícími dešti a silnice se změnila v močál. Zadní kola vozu vlezla v bahně, zatímco jedno přední zapadlo do hlubokého výmolu. A v této pozdní hodině nebylo nikoho, kdo by pomohl; navíc by to nevedlo k ničemu, protože při každém pokusu o vyproštění zapadl vůz do bahna ještě hlouběji.

Cestujícím se podařilo najít nocleh v nedaleké škole a strávit noc na provizorním lůžku z větví. Paní Boseová měla pocit, že jim Bába ušetřil dlouhou a nebezpečnou cestu v noci, ale její muž byl pevně odhodlán dorazit do Gauhati, kde měl předsedat soudnímu přelíčení. „Povinnost je Bůh, práce je bohoslužba,“ citoval Bábu.

Když se rozbřeslo, nikdo z aut nebo nákladňáků, které projížděly kolem, nebyl ochoten pomoci a pobavený hlouček vesnických čumilů rovněž nehnul ani prstem. Potěšení, s jakým přihlíželi překerní situaci, jen přilévalo oleje do plamenů beznaděje. Naneštěstí měl pan Bose kdesi v sobě ještě zbytek ega a rozhodl se důvěřovat víc „koňské síle“ než síle Sáího. Upevnili provazy, ale auto se nepohnulo; motor sice znovu naskočil, avšak jen s tím výsledkem, že se vůz zabořil ještě hlouběji. Nakonec sebou zcela vyčerpaný Bose hodil na zem se slovy: „Bábovy lotosové nohy jsou naším jediným útočištěm!“ Za okamžik nato spatřili, jak se k nim blíží příjemně vyhlížející muž robustní postavy. Nikdo z přítomných ho neznal; neměli tušení, kdo je ani odkud přichází. Předal svůj slunečník paní Boseové a ujal se vedení. Požádal Boseho, aby nastoupil do auta a usedl za volant. Interiér vozu se naplnil svěží vůní; Bose ještě ani nenastartoval motor a už se zavlouni z přihlížejícího hloučku nabízeli ku pomoci. Paní Boseová pozorovala, jak muž vložil pravou ruku pod blatník a jediným trhnutím popostrčil auto kupředu na pevnou půdu; všechna čtyři kola bezpečně vybědla z rozblácené kaše. Pak vyzval cestující, aby nastoupili. Celí rozpačití se mu snažili vyjádřit dík a zjistit, kdo jim vlastně pomohl. „Oh, jsem zdejší hlídač,“ řekl na odchodu. Auto se opatrně vymotalo z hloučku zvědavců a vyjelo na silnici. Za malou chvíli dostihlo muže, který si svižně vykračoval po cestě. Bose ho prosil, aby přijal malou odměnu, ale muž odmítl. Pak pronesl jen jednu větu: „Proč jsi mě nezavolał už včera večer?!“ Lotosové nohy došly skutečně až k nim!

Tato příhoda jasně ilustruje, jak nezbytné je zredukovat ego, malé osobní 'já' a uznat, že Bůh našich modliteb, našeho snažení a našich nejvyšších nadějí, je ztělesněn v tomto Bábově „drobném“ lidském obalu. Co vlastně, když se to tak vezme, charakterizuje „opravdového“ člověka? Je to ten, kdo vzhlíží k Bohu a úplně se odevzdá, kdo se vzdá všeho, co má, včetně malého osobního ega. Ten, kdo je dokonale nepřipoutaný a zná tajemství Boha jako člověka a člověka jako Boha!

Podvkrát zuřily lesní požáry blízko mexických hranic, kde má v Tecate svou farmu a duchovní centrum Indra Déví. Poprvé vypukl požár v blízkosti Sáí Nilajam, které je útočištěm meditujících *sádhaků*. Plameny polykaly auta a stany a pokrývaly stěny vrstvou sazí. Obyvatelé uprchli do hor; kaple centra zůstala nedotčená, svěží a čistá jako vždy. Když se to stalo podruhé, byla Indra Déví

doma a utekla se do meditační místnosti, plně důvěřujíc Bábovi. Plameny ustoupily, oheň se stáhl zpět. Při její příští návštěvě v Indii jí Bába na důkaz svého soucítění daroval sošku s nápisem „Už dost požárů!“

Ředitel rozhlasové stanice All India Radio Muralidharan provázel Bábu na jeho cestě po Kérole a pečlivě natáčel jeho promluvy a *bhadžany*, aniž by vynechal jedinou slabiku či notu. Z těchto záznamů byla sestavena rozhlasová relace o obřadném položení základního kamene k dětské nemocnici, rituál, který Bába provedl v mé rodné vsi Tripunittura a jemuž předsedal ministr zdravotnictví Wellington.

Muralidharan si přehrával kazetu a byl šťasten při vzpomínce na to, že Bába ve svém projevu na radnici v Ernakulam slíbil navštívit Kéralu znovu, a to ihned po Šivarátri. Prohlásil, že jeho cesta povede z Cannanore do Trivandrum a že v každém místě nějakou kratší dobu pobude. O týden později navštívil jeden přítel Muralidharana v jeho kanceláři a ten mu při té příležitosti ihned oznámil tuto skvělou novinu. Dodal ještě, že nesplní-li Bába svůj slib, on vezme kazetu s jeho prohlášením do Puttaparti, přehraje mu ji a vyzve ho, aby splnil slovo!

Přítel byl nadšen Muralidharanovým rozhodným tónem, ale chtěl slyšet Bábův slib na vlastní uši a kazeta byla tedy na jeho přání přehrána. Zážrak nad zážraky – věty, o které šlo, na ní nebyly! Bábova telužsky pronesená slova a můj simultánní překlad jeho slibu do malajalamštiny chyběly. A přitom nebylo nic vynecháno!

Slavil se Basant Pančami, ale ustaraní lidé to ani nezpozorovali. Jeli do Lakšimpuru, aby stihli letadlo do Gauhati, odtamtud dál do Kalkaty, Mádrasu a Bangalúru a z Bangalúru autem k Bábovým lotosovým nohám. Jejich srdce tížil zármutek, který z nich mohl sejmut jen on. Ještě na letišti je zastihl telefonát z domova. Hovořil vládní ministr z Nagalangu: „Co jste to provedli s Bábovým obrázkem ve vašem pokoji?“

„Nic! Naprosto nic!! Co se děje?“

„Tys připevnil červenou nit a střepec na jeho levé zápěstí!“

„Cože? Nic takového jsem neudělal! Nech všechno tak, jak je! Něco se asi přilepilo na sklo, ale stejně to bude mít nějaký smysl ... On nikdy neudělá nic, co by nemělo určitý význam, mohl bych možná ...“

„Červená nit je na jeho fotografii, ne na skle, pod sklem – pochop!“

„Ach, tak tedy! Promyslím si to.“ To vyprávěla jeho žena.

„Mé ruce a nohy jsou všude,“ říká Pán v Gítě. Když se rozhodne rozdávat radost, nic ho nezastaví!

Beethoven zapsal vlastní rukou na list papíru uchovávaný v Londýně, v Royal College of Music, několik svých hlubokých myšlenek, mezi nimi několik o Bohu. Přemýšlíme-li o Bohu, jsou právě tyto výjimečně výstižné: „Z toho, co jsme schopni pochopit z jeho práce, usuzujeme, že je věčný, všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný.“

Bába napsal v dopise jednomu ze členů Fakultní správy následující slova: „*Sái sankalpa* je *vadžra sankalpa*. Sáiho vůli nelze zvrátit - je jako blesk. Nemůže se minout cílem! Je neodvolatelná, nezvratitelná a neomylná. Není nic, co bych si přál pro sebe. Usiluji, přeji si a pracuji pouze pro blaho lidstva, pro jeho zajištění a rozvoj.“

Šrí Lakš Kumár udělal skvělou akademickou kariéru - získal tři doktoráty ze tří různých oborů! V současné době je oblastním inspektorem školství v severovýchodní hraniční oblasti, jež nyní nese jméno Arunáčal Pradéš. Jednoho dne mu pošta doručila tři knihy o Bábovi: „Bábův život“, „Bábovy promluvy ke studentům“ a „Soubor vybraných výroků“. Kumar o Bábovi sice slyšel a přečetl si článek v bombajském týdeníku „Události indického týdne“, ale Bábův snímek u článku se mu příliš nezamlouval. Usoudil, že čtení článku byla ztráta času. Přesto uložil knihy na polici mezi objemné svazky sanskrtských textů.

Ještě za studentských let si Kumár zvykl vstávat o půlnoci, přečíst do tří nebo do čtyř do rána kus

oblíbené knihy a pak si ještě na hodinku zdřímnout. Ale proč jen si ze všech knih vybíral nyní nejčastěji Pániniho gramatiku historického sanskrtu Aštádhjájí, Osm kapitol? „Pánini je,“ řekl si, „poutavý a fascinující autor.“ Uvědomoval si, že v oboru gramatiky lze jeho práci považovat za jednu z nejvýznamnějších, a vysedával v tichu svého bungalovu nad knihou dlouho noci, zabořen do tohoto vědeckého skvostu. Jednou v noci, zaskočen příliš zamotaným uzlem v gramatické síti, zavřel na chvíli oči, aby se mohl lépe soustředit. Když je po chvíli otevřel, seděl ve vedlejší křesle Bába v rudém šatě s neodolatelným úsměvem na tváři.

„Necítil jsem strach, ani jsem nebyl překvapen, jak by se v podobné situaci dalo čekat, když se uprostřed noci objeví v pokoji někdo cizí, zatímco jste zahloubáni do knihy! Byl jsem zcela klidný a jistý. Než jsem se mohl zeptat, kdo je, uslyšel jsem hluboký teplý hlas, který pronesl uklidňujícím způsobem: „Nelekej se, že jsem tady s tebou.“ Ačkoli to opakoval dvakrát, nebyla to odpověď na moji otázku. „Kdo to jen může být?!“ Chystal jsem se promluvit, ale on mne předešel: „Já jsem ti poslal ty knihy.“

Ted' jsem věděl, že je to Bába, a odpověděl jsem: „Ano, knihy jsem dostal,“ a byl bych pokračoval, ale on mě přerušil a řekl krátce: „Přečti si je!“ Odmítl jsem se slovy: „Nestojí za nic, je to brak. Není to nic pro mne!“ Ale Bába trval na svém; přátelsky a s vlídnou přesvědčivostí, bez nejmenší stopy hořkosti naléhal dál: „Přesto v nich najdeš něco, co stojí za to. Přečti si je aspoň jednou!“ A usmál se úsměvem, na který nikdy nezapomenu.

Pohledíme na hloubku Bábovy lásky, jež nejen posílá knihy, ale zjeví se jejich příjemci ve vlastní osobě, aby uspišila proces transformace, a přes jeho cynický postoj ho přivádí k tomu, aby nepromeškal příležitost ke spáse.

V záznamu interview s Dr. M. V. N. Múrthym praví Dr. Kumár dále: „Uvědomil jsem si, že to ode mne nebylo správné zatratit knihy v přítomnosti dárce, zvláště, když jsem je předtím jen zběžně prolistoval. Řekl jsem tedy: „Dobrá, přečtu si je,“ a šel jsem do pokoje, kde stály, abych je přinesl. Když jsem se vrátil, byl pryč! Snažím se vždy dodržet slovo, tedy i slovo, které jsem dal tajemnému návštěvníkovi za podivných okolností. Považoval jsem za svou povinnost knihy přečíst, přestože mě až do současné doby zajímaly pouze knihy o východní a západní filozofii a ne ty, které pojednávaly o rituálech a o životech světců jako takových. S překvapením jsem zjistil, že se v těchto knihách podávají vznešené pravdy Upanišad a mnoho jiných filosofických doktrín Východu a Západu neokázalým a přístupným způsobem.

O deset dní později, když jsem zápolil s jinou pasáží v Páninim, přibližně ve stejnou noční hodinu a se zavřenýma očima pro lepší koncentraci, přišel Bába znovu. Seděl ve stejném křesle blízko mne. „Vím, že jsi přečetl knihy,“ řekl.

Opakoval jsem po něm jako ozvěna: „Ano, přečetl jsem ty knihy.“

„Jsem si jist, že se ti líbily. Věděl jsem, že se ti budou líbit,“ řekl s přesvědčením. „Přečetls je, musely se ti líbit!“ opakoval.

Jeho hlas byl plný lásky a dobroty. Musím přiznat, že jsem tak něžný hlas ještě nikdy neslyšel. Pak Bába řekl: „Proč je tedy nepřeložíš?“

A já nato: „To by bylo velmi těžké.“

Bába opakoval: „Ano, bude to těžké, ale já vím jistě, že to dokážeš.“

Vstal jsem a šel do prostředního pokoje pro knihy a pro papír. Když jsem se vrátil, byl pryč, jako předešle. Překládat, ... ani jsem se ho nezeptal do kterého jazyka - do hindí, nebo do adi? Byl jsem si téměř jist, že mínil adi, jazyk, kterým mluví domorodé kmeny. Pustil jsem se bez prodlení do práce.

O dva týdny později, když jsem si lámal hlavu nad tím, jak co nejpřesněji vyjádřit abstraktní myšlenku v textu - adi není jazykem vhodným pro výklad abstraktních ideí - a zcela zabrán do úvah zvažoval, který výraz z několika možných je ten nejvhodnější, přišel Bába opět. Bylo k půlnoci. Stejný požehnaný hlas, který jsem si zamiloval. Hovořil ke mně z vedlejšího křesla: „Tedy jsi přece jen začal překládat!“

Zvedl jsem hlavu od knihy a spatřil ho v celém jeho majestátu. Odpověděl jsem: „Nesvedu to, nejsem spokojen s výsledkem, je to příliš náročné.“

Ale Bába řekl: „Děláš to velmi dobře. Proč bys měl přestat? Všechno, co stojí za to, bude pochopitelně stát námahu. Dokážeš to, vlastně jsi to už dokázal.“ Pak zmizel.

Jeho slova mě velmi povzbudila; překlad jsem dokončil a rozhodl jsem se přečíst text několika přátelům a lidem z vesnice, kteří mluvili jazykem adi, abych se dopátral, zda všechna práce měla vůbec nějaký smysl! Mezitím jsem zjistil, že Bábovy tři návštěvy, jeho *daršan a sambhášan* proměnily celou moji bytost, můj přístup k práci a k podřízeným. Dříve jsem se obvykle rozčilil a podřízené potrestal. Nyní jsem se dokázal vcítit do potíží jiných lidí, snažil se jim pomoci a sympatizoval s nimi. Stal jsem se citlivějším, „já“ ve mně se už neprosazovalo tak důrazně jako dřív. Mohu tedy prohlásit, že zatímco jsem pracoval na překladu Bábových knih, Bábovi se podařilo vydolovat ze mne to nejlepší.“

Gramatika je stejně tak Bábova doména jako cokoli jiného. Skrze gramatiku můžeme dosáhnout Boha, jenž je sám dokonalým gramatikem. A jak Lakš Kumár zdůraznil, jeho studium Pániniho prací a překlad - obojí bylo požehnáno Bábou, jenž se stal jeho *guruem*. Kumár byl jemně veden všemi osmi úseky, ze kterých sestává studium Paniniho vědeckého díla, a Bába zodpověděl každou prosbu o pomoc; všechny složité pasáže byly dokonale objasněny. „Mohu vyložit jakoukoli sútru z libovolné části knihy ve všech osmi podobách a stejně tak to dokáží mé děti ve věku od třinácti do sedmi let,“ prohlašuje nyní Kumár.

Bába je láska a je to jeho láska, která ho přivádí k tomu, aby si vybíral nástroje schopné vycítit, že se podílejí na plnění jeho mise.

Panu Tidemanovi z Norska bylo řečeno: „Už nemusíš dále hledat *gurua*, od tohoto okamžiku tě povedu já.“ Jeden ze žáků Indry Dévi hovořil s Bábou o „vlnách extáze“, zažívaných při meditaci v Prašánti Nilajam. Bába mu sdělil, že to jsou jen náznaky zkušenosti, která ho čeká a slouží k tomu, aby s důvěrou pokračoval. Bába dodává odvalu a sebedůvěru, radí a utěšuje všechny, kteří se k němu obracejí.

„Dávejte pozor na to, oč mne žádáte, protože já vám dám, co hledáte!“ Proč bychom tedy, stojíce pod nebeským stromem *kalpavrksa*, který plní všechna přání, prosili o lacinou a bezcennou cetku? On ví, co je pro nás dobré. Proto nám on, podle svého úsudku, dá to, co potřebujeme, nebo po čem toužíme. To nejlepší pro nás je, nechtít zasahovat do jeho plánů pro náš osud.

Pan Bhatia měl tři dcery. Bába mu řekl: „Brzy budeš mít i syna!“ Tak se stalo, ačkoli těhotenství trvající déle než normálních devět měsíců dělalo značné starosti lékařům a ustaranému otci. Bába se nechal slyšet, že se dítě narodí v ten den, kdy přijede do Bombaje, a jeho slova zmátla všechny ještě víc. Chlapec přišel na svět ve třináctém měsíci a otec Bhatia pádil do domu ctihodného P. K. Savanta, kde mu řekli, že právě odjel uvítat Bábu na předměstí Velké Bombaje.

Jeho vůle se vždy vyplní. Nedávno dostal Arnold Schulman, autor knihy „Sái Bába“ od Báby safírový prsten. Přijal jej jen váhavě, protože se obával, že bude mít s tak drahým dárkem potíže s celníky v San Franciscu. Bába řekl: „To si vezmu na starost sám.“ Celníci shledali prsten „bezpečným“. Později byl oceněn znalci na 125 dolarů!

Dózičky *vibhúti*, které Bába rozdál s ujištěním, že, budou-li prázdné, znovu se naplní, se skutečně bez prodlení naplnily. Božská hra, *lílá*, všeobecně nazývaná zázrak, má ukázat, že všechno, co vidíme, není nic jiného, než projevená předmětná část vědomí - *átman*. Není to efektní podívaná, ale čin s posvátným záměrem svědčit o příchodu Božství v Bábově lidském obalu. Probouzí úžas a úctu, prohlubuje oddanost, slouží k tomu, aby oči prohlédly a mlha pýchy se rozptýlila. Takzvaná „vyspělá“ civilizace kompletně znečistila mysl člověka: přivedla ho k tomu, aby rozvíjel touhu po moci a po hmotných statcích, klamně ho přinutila věřit, že štěstí lze nalézt jen v nich, a tak způsobila jeho morální a fyzický úpadek.

On přišel očišťovat a napravovat, upevňovat víru a nebojácnost mezi moudrými a mezi

ponižovanými, aby z nich rekrutoval svůj předvoj a své průkopníky ke svému tažení proti zlu. Jak napsal Murphet: „Oni upevňují naši víru a pomáhají nám pracovat s novým zápallem na vytváření božskosti v nás samotných. A to se uskutečňuje nejen skrze mocnou inspiraci žijících příkladů, které máme před očima, ale rovněž působením tiché transformující záře, vycházející z jediného.“

Jeden zázrak, líla, má pro člověka, kterého potkalo štěstí být jeho svědkem, stejnou hodnotu plnosti, jako měla *Višvarúpa-daršana*, kosmická vize Kršny, udělená Pánem Kršnou Ardžunovi na bitevním poli. Jednoho dne při procházce v Prašánti Nilajam s profesorem geologie Dr. Y. J. Rao, M. Cs., Ph. D., zvedl Bába kus žuly velký asi jako pěst a zeptal se doktora na jeho složení. Rao, šťastný, že se může blýsknout svou odborností, podal zevrubný petrologický výklad. Bábu to neuspokojilo a žádal doktora, aby se ponořil ještě hlouběji do struktury úlomku. Doktor měl pohotově odpověď i na tuto otázku a rozhovořil se o atomech, elektronech, protonech a mezonech, přidal chemický vzorec a zbytek odborného „abrakadabra“. Bába ho přerušil a řekl: „Ne, ještě hlouběji!“ A Rao byl na konci své geologické „latiny“. Bába mu vzal úlomek z ruky a foukl na něj. Kámen se změnil v překrásnou sošku boha Kršny hrajícího na flétnu. Žula nabyla namodralého odstínu a i struktura v zaoblených částech sošky doznala lehkou změnu. „Pohled! V tom kameni je Bůh! Vy geologové si toho musíte být vědomi; nic neexistuje bez Boha, odděleně od něho.“

Každá Bábova *lílá* je lekce duchovní kázně a duchovního vědění. Když vytýká, jeho výtka vyvede na světlo skrytý pramen uvědomění a uctívání.

Jeden člověk uctíval Bábu tak, že recitoval každý den 108 jmen a 1008 o čtvrtcích. Na konci rituálu se pokaždé položil na zem před Bábovým obrázkem a v představě uchopil oběma rukama lotosové nohy Báby, kterého viděl stát před sebou. Mezi dlaněmi se nacházel prázdný prostor, v němž, podle něho, nohy stály. Oči se mu plnily slzami, když prožíval radostné vzrušení z tohoto zbožného preludu. Za nějaký čas navštívil Prašánti Nilajam a Bába mu udělil soukromé interview. „Dobře se podívej na mé nohy, jak tu před tebou stojím! A všimni si, kolik místa zaberou, abych mohl pohodlně stát! Nedržíš dlaně dost daleko od sebe a já musím obě nohy vtěsnat mezi ně pokaždé, když se ke mně modlíš. Drž je tedy kousek dál od sebe!“

Není jediné modlitby, kterou by neslyšel, jediného signálu, který by nezachytil ve svém srdci, není slzy, kterou by přehlédl jako nehodnou jeho pozornosti. On je nejbližší člověk, nejlepší přítel, nejmoudřejší průvodce, nejněžnější matka, on je sám dech tvé existence.

Právě v tomto okamžiku je přítomen na všech cestách, je za každým rychle jedoucím vozidlem nebo v něm, připraven svou radou a milující rukou odvrátit kalamitu. „22. září odpoledne, cestou z Colchesteru do Londýna, mě můj syn požádal, abych sešrouboval sedadlo, že si chce udělat pohodlí. Sotva jsem to udělal, zastavilo před námi náhle a bez nejmenší výstrahy nákladní auto a my jsme do něj plnou rychlostí narazili. Volant byl úplně zničen a celý předek auta těžce poškozen. Můj syn i já jsme vyvázli bez nejmenšího šrámu. To Bába mu vnukl, aby si udělal pohodlí! Měli jsme s sebou posvěcené *vibhúti* a recitovali jsme Pánovo jméno. Sklonili jsme se před milovaným Pánem, který nás zaštitil,“ píše Šrí V. Krišnamúrti.

Profesor G. B. Pillai podal zajímavý popis událostí, které ho potkaly, když se synem cestoval z Trivadrum do Madrasu. V rodině se vědělo o Bábovi už od roku 1961 a její členové mu byli hluboce oddáni. 23. prosince 1969 před Madurai postihla vlak gigantická průtrž mračen a proudy vody nemilosrdně bičovaly vagony. Poplašná zpráva o tom, že Pambanský most byl smeten vodou, zadržela vlak celé tři hodiny v Madurai, ale nakonec padlo rozhodnutí, že se přece jen bude pokračovat v cestě. To už bylo půl desáté večer a Pillai, společně s dr. C. K. Gopi, s nímž sdílel kupé, se chystali na lože.

Znenadání zhaslo světlo a rozlehl se ohlušující výbuch. Vagon začal padat do hlubin a trosky ostění se sypaly na nešťastníky uvnitř. Profesor Pillai byl doslova hosen do zpěněných vln rozdivočelé řeky a „uvězněn“ v troskách – cítil, že se začíná dusit. „Kde je můj syn?! Vzpomněl jsem si na svou ženu a dcery a vykřikl: ‘Bábo, zachraň mě - zachraň moje dítě!’ Zachránil! Znenadání se voda řeky poněkud zklidnila a odplavila trosky. Pod nohama jsem ucítil pevnou půdu. Hlava mi třeštila, hlas

chraptěl a šaty zmizely ve vlnách. Začal jsem volat syna - a on se mi ozval! Bába nad námi bděl!"

Dr. Gopi poskytl první pomoc, protože profesor byl téměř udušen bahnem a pískem. Následkem toho musel později bojovat o svůj život, protože dostal těžký zápal plic, ale Bábova milost mu pomohla k plnému uzdravení.

Mnoho dopisů, které autor dostává, začíná takto: „Stal se další zázrak!“ Zuzana, již Bába kdysi zázračně zachránil před sebevraždou, měla syna jménem Kevin. Chlapec sice přežil operaci mozku, ale zůstal slepý na jedno oko. Zuzana si zvykla potírat slepé oko každý večer *vibhútím*. Když nakonec chlapci oko vyšetřili, zjistilo se, že znovu nabylo schopnosti vidět. Dokonce kdyby osleplelo zdravé oko, vystačil by s tím, co by uviděl „slepým“ okem. Toto je úryvek dopisu ze Santa Barbary na americkém pobřeží Pacifiku.

Je tomu už téměř dvacet let, co jsem jednou ráno po svém příjezdu do Nilajam zastihl skupinu mladých lidí z Běngalúrské univerzity, jak přemlouvají Bábu, aby si s nimi vyšel na kopec na levém břehu Čitrávati. Doufali totiž, že až tam dojdou, natrhá Bába z proslaveného tamaryškového stromu nejrůznější druhy ovoce. Přidal jsem se k nim a prosil též, ale Bába setrval v mlčení a po chvíli řekl krátce: „Potřebuji speciálně ten strom? Každý strom je stejně dobrý!“ S nadějí jsme očekávali, co bude. Natrhá pro nás ovoce z jiného stromu a ten učiní nesmrtelným? Ale on řekl: „Proč myslíte, že potřebuji strom? Písek bude stačit.“ To by znamenalo, že něco zmaterializuje z písku říčního koryta. Cítili jsme se trochu zklamáni. „Copak potřebuji písek z řečiště? Nemí každý písek stejně dobrý?“ Výstavba v Nilajam byla v plném proudu, a tak se celé náklady písku svázely na jednu stranu ášramu. „Usadíme se na téhle hromadě, Svámí,“ řekl jsem. „Vy si myslíte, že zázrak je jenom, když se vytvoří něco z písku? Je písek tak podstatný?“ Nevěděli jsme, co na to odpovědět - budeme tedy spokojeni se zázrakem *vibhúti*, které zmaterializuje zakroužením ruky. „Musím skutečně vytvořit věc, abyste viděli zázrak? Copak není vaše existence sama o sobě jedním z mých zázraků?“ zeptal se, načež vstal a odešel a zanechal nás v zadumání nad tím, že on je trojjediný a jeho existence je inkarnací jediného univerzálního Božství.

Každý Bábův zázrak je dar milosti. Může to být trocha svatého popílku, kousek cukroví, svatý obrázek vytvořený před našima očima, někdy celý proud *vibhúti*; jindy se na obraze objeví stopa *kumkumy*, vonný santal či med z nektarinových květů; občas je to Óm načrtnutý do prachu na zemi nebo proud vonného oleje či *amrity*, který vyvěrá z *lingamu*, z brože nebo ozdobného přívěsku. Může to být dokonce i řada papírových lístků obsahujících rady nebo upozornění v jazyce, který znáte; padají mu z rukou na portrétu, před nímž se modlíváme. Jeho milost nám může být dána v bdělém stavu, ve spánku nebo ve snu – může přijít poštou jako kniha nebo zásilka, kterou jsme si možná vůbec neobjednali! Někdy přijde jako vize jeho samotného, jemně nadýchaná, jindy velmi skutečná, trvajících malých okamžiků, někdy i mnohem déle. Avšak vždycky je to znak jeho lásky a jeho majestátu.

Čím víc žádáme, tím víc nám dává. Čím víc dává, tím víc rosteme. Čím blíže přicházíme, tím víc se s ním sblížíme.

„Přijďte s prázdnýma rukama,“ říká Bába. „Odhoďte všechny věci, které svíráte v dlani, odložte hračky, se kterými jste hráli hru zisku a ztráty, sklizně a setby.“ Bába rád dává. Nelibuje si v tom, že je zbožňován a obdivován, protože naše modlitby nemohou učinit jeho slávu větší, stejně tak jako ji naše kritika nemůže zredukovat. Dělá mu potěšení plnit prázdné ruce trvalou sladkostí, prázdná srdce nepomíjející radostí, prázdné životy smysluplným obsahem; prázdný rákos flétny svým melodickým dechem.

Každý dar nás připravuje na další dar, který obdržíme, protože vše, co dostaneme, má jediný smysl - vybavit nás na další cestu za hledáním pravdy. Když dává, nepočítá; naše schopnost přijímat je rovněž neomezená.

Tak člověk, *mánava*, odmítá a potřebuje, hladoví a přijímá, až se z něj nakonec stane *Mádhava*, Bůh. Když dr. Bhagavantam promlouval na shromáždění Sái oddaných, zmínil se o tom, že ještě před deseti lety nebylo možno získat dobrou barevnou fotografii Báby. Doktorův syn se modlil, aby mu Bába jednu daroval. Jeho modlitba byla promptně vyslyšena, neboť Bhagaván zmaterializoval

lingam a daroval mu jej - symbol, poukazující na samotné jádro skutečnosti, na uskutečnění.

Jednou seděla skupinka oddaných s Bábou na úpatí hory a on držel v ruce několik kamínků, které jim házel; než dopadly, změnily se v kousky cukroví. Oddaní vyzvídali, zda by Bába, místo házení kamínků, nemohl změnit celou horu v horu sladkostí. Bába jim odpověděl: „Dalo by se to provést, ale proč zbytečně zasahovat do přírodního dění?“

On ve skutečnosti nepotřebuje ke svým materializacím žádný materiál ani pohyb. Jeho vůle - *sankalpa*, je absolutně platná. Jindy zase Bába rozmlouval s jakýmsi oddaným o duchovních věcech a zničehonic zasvítilo na klíně oddaného červené jablíčko. Muž užasl a Bába mu řekl: „Nemluvil jsi před chvílí o tom, žeš dnes ještě nesnídal? Jez, protože obědvat budeš až za pár hodin.“ To se stalo bez použití jakéhokoli materiálu a bez jediného mávnutí ruky. „Nebud'te závislí na pomíjivých radostech. Plně, hluboce a trvale se sjednot'te s Jediným a setrvejte v nezčeřeném stavu blaženého uvědomění,“ říká Bába.

Tak laskavý, tak láskyplný!

Během roku 1970 se v Prašánti Nilajam konaly dvě konference. V říjnu během svátku Dašara konference Séva Dal a v listopadu, současně s oslavou narozenin, Celoidická konference úředníků odboček organizace Satja Sái Sévá. Obě přispěly značnou měrou k upevnění a rozšíření Bábova poslání a učení. Tak jako řeky přirozeně směřují k oceánu, stejně tak by i jednotliví lidé měli pro své zdokonalení spolupracovat, zlomit pouta individuality a směřovat k cíli, jímž je duchovní sjednocení. To je Bábův plán činnosti pro individuálního člověka k jeho splnutí s vesmírným celkem. Považuje osamělého hledajícího, který se vyhýbá svým bližním a svým závazkům ke společnosti, za špatného *sádhaku*. Jedna kapka vody se rychle vypaří. Nedospěje do moře, z něhož vyšla s paprsky slunce, nespojí-li se se všemi ostatními kapkami v malý pramínek, který vtéká do potůčku, padá do řeky a putuje dál. Bába říká: „Nepovažujte společnost za léčku, za lest nebo mučidlo. *Prémajóga*, cesta lásky, předpisuje službu bližním jako nejlepší *sádhanu*.“

Služba je přirozeným vyjádřením bytosti, jež si uvědomuje, že 'já a On jedno jsme', že není rozdíl mezi 'Tím a tímto', mezi Stvořitelem a stvořeným, mezi energií a hmotou. Tato jednota, spojení všeho v jedno, je filozofickým podkladem zlatého pravidla 'Čiň druhým tak, jak chceš, aby oni činili tobě!'

„*Préma*, láska, je moje poznávací značka! Ne vytváření hmotných předmětů nebo navracení zdraví a štěstí působením mé vůle. Vy považujete to, co nazýváte 'zázraky', za projev božskosti. Avšak *préma*, která vás všechny vítá, která mi dává spěchat za těmi, kdo hledají Boha, nebo trpí újmou na své duchovní pouti, kde se nacházejí - to je pravý znak Božství! Naplň každý svůj skutek láskou. Kéž nikomu nezpůsobíš ani tu nejmenší bolest svými myšlenkami, slovy a skutky. To učíš svou *sádhanou*, neboť ty jsi všemi. Poškozuješ-li druhé, poškozuješ sebe! Jsi Sái a všichni ostatní jsou také Sái. Jak může ruka vytrhnout oko z vlastního těla? Přišel jsem rozžehnout ve vašich srdcích lampu lásky, abyste mohli v tomto světle spatřit v každém Sái.“

V zahajovacím projevu Celoidické konference Šrí Satja Sái Sévá Dal Bába řekl: „Poznejte citem, že každý je Trajambakam, tříoký, projevující se jako vůle-práce-moudrost, jako konání-povinnost-čin, jako síla, laskavost, světlo. Spatřujte Boha ve všech a poskytněte každou službu, která je ve vašich silách tam, kde je zapotřebí, bez obav, že se poškodíte, a bez postranních myšlenek na úhradu. K tomu nepotřebujete uniformu ani metál na prsou. Nenechte člověka v nouzi prosit o pomoc! Vaší pravou přirozeností je dávat a odpouštět; pohled'te mu tedy soucitně do očí a podejte bratrskou ruku. Láska se zrodila uvnitř *sévy*. Láska roste skrze *sévu*. Bůh je láska, láska je Bůh. To je pravda, kterou jsem přišel učit. Rozhod'te semínka lásky do vyprahlých srdcí a ony vyraší, rozkvetou do lásky a naplní ovzduší líbeznu vůní. Když padají kapky lásky, bude řeka s extatickým šuměním protékat údolím a každé dítě, pták, živočich a kámen bude zpívat píseň lásky.“ Sedm set mladých mužů a žen, kteří mu toho dne naslouchali, bylo uchváčeno Bábovým poselstvím lásky.

Jeden americký *sádhaka* vyjádřil atmosféru, která tam panovala, takto: „Kéž se staneme oddanými spolupracovníky, naplněnými duchem Sái, praktikujícími jógu - toto sjednocení individuálního

s božským.“ Na konferenci byly předneseny zprávy o činnosti odboček sévy v různých oblastech a předsedové subkomisí zde předkládali k úvaze své doporučující návrhy a připomínky. Šrí Nakul Sen, I. C. S., postavil shromážděným před oči duchovní ideál sévy.

Bába vyžaduje, aby měl každý člen Sévá Dal solidní základ v *dhjáně* a s neutuchajícím potěšením cvičil *džapu*. „Nebudeš-li v míru sám se sebou, nemůžeš být v míru s ostatními. A není mír tím největším darem, tím nejdražším statkem?“ otázal se. Dále řekl, že subkomise předložily návrhy nejrůznějších druhů služby, na které se sévy mohou podílet: darování krve, vzdělávací kursy, úklid chudinských čtvrtí, údržba užitkových prostorů při chrámech, bhadžany ve věznicích, přednášky ve starobincích, návštěvy v nemocnicích, první pomoc, prevence požárů, informační služba pro cestující přijíždějící vlakem do poutních míst, atd. „Každá aktivita musí vycházet z přesvědčení, že sloužíte Sái ve všech jeho podobách.“

Zde je s největší pravděpodobností velmi příhodné ocitovat úryvek z dopisu Hildy Charltonové: „Bába mi řekl: ‘Kráčej po této zemi s hlavou vztyčenou, se světlem v duši a se srdcem otevřeným lásce. Měj důvěru v sebe a v Boha ve svém nitru. Pak půjde vše dobře. Jsem všude, kamkoli se podíváš. Jsem všude, kamkoli kráčíš. Jsem v každé bytosti, kterou potkáš, jsem v každém a z každého k tobě promlouvám. Nemůžeš mě spatřit na jednom místě a na jiném nevidět. Neboť já naplňuji veškerý prostor. Nemůžeš přede mnou utéci nebo něco zatajit, protože přede mnou není tajemství a nic mi nezůstane skryto. Žij v plném souladu s mými zákony a začnou se dít zázraky.’“ Toto byl hlas polnice, jenž během konference nacházel odezvu v každém mladém srdci.

Sedm set účastníků zůstalo na oslavu Dašary; těm se dostalo praktických instrukcí od samotného mistra. Na večerním shromáždění promlouval o nejvnitřnějším Já, *Self*, o jeho jednotě, o tom, že všechna *self* jsou identická. „Dnes se každý školák dovídá o slunci a měsíci, o hvězdách a dokonce i o těch nejdodlejších koutech vesmíru. Avšak ani učený vědec nezná odpověď na nejzákladnější otázku ‘Kdo nebo co jsem já?’ Já - to velmi často používané slovo, jež se opakovaně vyskytuje v každé konverzaci: já to vidím, já slyším, já jsem šel, já jsem nachlazený, já jsem letec, já se zlobím, já to nemám rád, já jsem vysoký - kdo je Já, jež má všechny tyto atributy a tento obsah? V Upanišadách stojí, že toto Já není individualizovaný jedinec; není omezeno tělem, jež obývá a skrze které jedná. Je to nejuniverzálnější ze všech kategorií, nekonečné absolutno, paramátma, všudypřítomné univerzální vědomí, *sat-čít-ánanda*.“ Následujícího dne Bába podrobně rozebral, co to *sat-čít-ánanda* je. „Jsou tři touhy nebo naléhavá zadání, které každé Já musí vyplnit: 1. Já musím žít. To je příkaz tryskající ze samotného srdce nesmrtnosti - *sat*. 2. Já musím vědět - *čít*. To je reminiscence vševědoucnosti, jejíž je Já jiskrou. 3. Já musím být šťasten. To je projev *ánandy*, nacházející se v nitru člověka.“

Den po Vidžajadašamí, při loučení s oddanými, řekl Bába: „Jím jako vy, pohybuji se stejně jako vy, mluvím vaším jazykem a jedním tak, abyste tomu rozuměli - a to vše kvůli vám, ne kvůli sobě. Vedu vás k božskému, získávám si vaši důvěru, vaši lásku a vaši oddanost tím, že jsem mezi vámi jako jeden z vás. Mým cílem je změnit vás v duchovní aspiranty a umožnit vám poznat vaši pravou existenci, dovést vás k uvědomění univerzální pravdy, již je vaše vlastní pravda pouhou projekcí. Já jsem vnitřní impuls ve všem, co se pohybuje a existuje. Já jsem energie, síla, která se rozpíná a stahuje. Já jsem poznávající, poznávané a poznávání. Nevystavuji na odiv své Božství z rozmaru nebo abych na vás udělal dojem. Jsem příkladem, inspirací a poučením. Můj život je komentář k mému poslání.“

Oslava narozenin 1970! Bába uložil úředníkům Sái Séva organizace pomoci oddaným co nejlépe zorganizovat *bál vikas*, *sévá dal*, *mahila vibhág*, studijní kroužky, *bhadžanové* skupiny a *nagarasankírtan*.

Řekl: „Organizace se rozrostla doširoka a dodaleka. Konference se zúčastnily přibližně tři tisíce lidí, ačkoli zváni byli pouze předsedové a tajemníci odboček; početnější zastoupení nebylo povoleno. Volte svou cestu po zralé úvaze a sledujte ji až do cíle. Satja Sái organizace byla založena, aby vnášela princip lásky a nenásilí do každodenní činnosti. Rovněž stimuluje hlubší zkoumání čtyř základních problémů! Tělo, co je to? *Déham*? Jsem já toto tělo? *Náham* - ne. Pak tedy kdo jsem já?

(*Kóham?*). A nakonec, je „toto“ totožné s „To“? Jsou „toto“ a „To“ oddělené a od sebe vzdálené? Pravdivá odpověď, kterou dávají moudří, je *Sóham* - „To je já, já jsem To“. Místo aby ses ztotožňoval s pomíjivým tělem a prchavou myslí, poznej sama sebe jako svědka podívané, která se před tebou odehrává.

Všechna náboženství učí lásce a nenásilí a podporují toto zkoumání. Sái organizace musí pracovat s lidmi všech vyznání. „Máš-li v sobě lásku, budeš vítán všemi a všude. Přišel jsem nastolit prosperitu a štěstí na celém světě (*Lókasangraha*), a žiješ-li ve shodě, pak nebude neshod a tvé skutky mi budou zajisté působit radost.“ Na závěrečný den konference měl Bába s sebou celý seznam otázek, které mu předložili delegáti, a strávil plné dvě hodiny, aby je zodpověděl. Co je podstatou myslí? Jak povstalo vše stvořené? Jak se může služba druhým stát *sádhanou*? Které jméno je nejučinnější pro praktikování *džapy*? Která jóga nás dovede nejrychleji k Bohu? Jsou kurzy meditace nezbytné? Nakolik se může muslimský úředník angažovat v *bhadžanech*? Bába řekl, že žádný člověk by neměl jednat proti svému přesvědčení; byla by to přetvářka, a to je prohřešek proti Bohu.

„*Prémajóga* vede člověka k Bohu. Nikdo nemůže cvičit někoho jiného v meditaci nebo si osobovat právo tak činit. Je to činnost myslí. Bůh je jeden bez druhého! Nikdy se nemění. Nemá na něho vliv, změní-li se jméno, kterým je uctíván. Služba odstraňuje závoj, klam rozrůzněnosti. Spánek sebou nese sny. *Májá*, zastiňující síla Božskosti, způsobuje zdánlivou rozdílnost. Mysl je uzlíček tužeb, které se zformovaly kolem ega. Rozhodni se dosáhnout úspěchu v *sádhaně*, nebo v *džapě* a *dhjáně*, v *bhadžanech* či ve službě. Buď v těchto věcech příkladem pro ostatní, to je cesta jak inspirovat a vést.“

„S dominantním a neukázněným egem musíš dbát o to, abys zklidnil mysl. Neměl bys podléhat emocím a vášním. Ulpívání na smyslových vjemech a na světě smyslů musí být přetaveno v oddanost Pánu, aby požehnaná sladkost mohla naplnit srdce.“

„Přesvědčení, že Já jsem všude a vidím vše, tě musí udržovat na přímé cestě *sádhaný*, která vede skrze studium a službu. Rád bych, aby každý člen této organizace překypoval radostí nad tím, kolik práce už bylo vykonáno, a s nadšením vítal tu, která ještě čeká. Láska, úcta, snášenlivost, vzájemná spolupráce, vytrvalost - toto vše musí proudit ze srdce každého ke všem. Všichni jste údy jednoho těla - těla Sái.“

Není divu, že oddaní ze zámoří byli naplněni jedinou touhou - uctívat Boha a během celé Dasary zaznívalo sborem:

*„Sái Bába, Sái Bába! Je láska, je láska!
Je matkou, sestrou, bratrem. To vše je On!
Je země, vzduch a voda, je Slunce, Měsíc.
Sái Bába, Sái Bába. Je láska, je láska.
Je vše, čím se máme stát a čím jsme kdy byli.
Jsme zde dnes a zítra, abychom s jeho pomocí prožřeli!
Sái Bába, Sái Bába! Láska! Láska.“*

Sádhana, podle Báby, pomáhá odkrýt vnitřní skutečnost naší existence, která je utkaná z jemných a hrubých praprveků. Ačkoli my podléháme kouzlu jejich působení, *avatár* stojí nad nimi a ovládá je. Náš sestup a pád začíná tím, že se s těmito elementy ztotožňujeme a věříme zdánlivým vnějším rozdílům. Abychom se mohli pozvednout nad animální úroveň, musí být tyto praprvky podrobeny skrze *vivéku* - rozlišování, *vairágju* - neulpívání a *vičáru* - dotazování. Tento proces nás, ve svůj čas, dovede až k nejhlubším kořenům klamu - k egu, (*ahamkára*), jež je poslední překážkou mezi námi a Bohem. S myslí odvrácenou od vnějšího světa a upevněnou v tichu toho může být dosaženo.

Krátce po skončení narozeninových oslav odjel Bába do Běngalúru a ubytoval se v Brindávanu. To, co následovalo v prosinci, by samo o sobě stačilo na román.

Šrí Satja Sái Ánandadají

Journey with Sai - Putování se Sáím

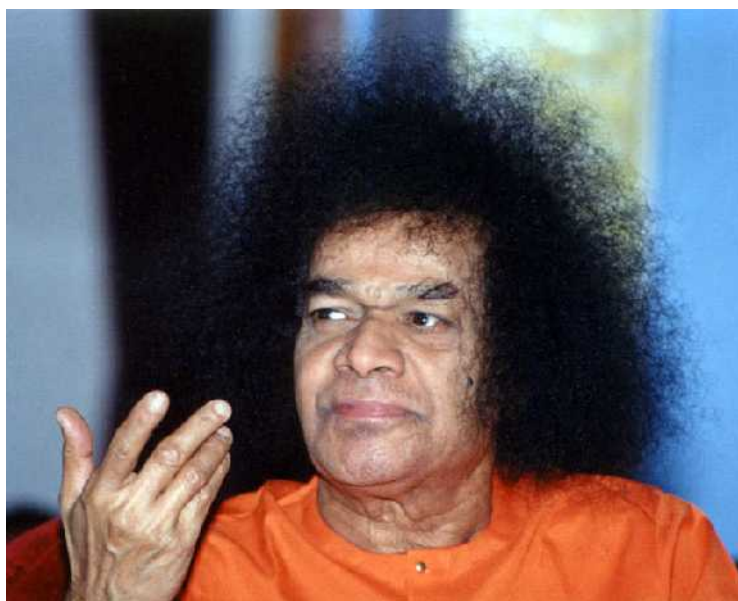
Kapitola 13

Rozjímání

Jedině trvalé pamatování na boží jméno přináší neotřesitelný mír, jehož se ani úspěchy, ani nezdary života nemohou dotknout.

Šrí Satja Sái Bába

Jednoho dne v únoru 1955 jsme měli odpoledne odjet z Puttaparti. Proto jsme ráno nešli na interview. Později jsme se dozvěděli, že právě toho rána Svámí hledal skupinu z Mysore, maje na mysli nás. Šli jsme tedy odpoledne a Svámí nás zavolał dovnitř. Žertovně nás káral: „Ó, vy jste tedy skvělí. Kolikrát jsem vás dnes ráno vyhlížel? Kde jste byli?“ Odvětili jsme: „Svámí, chtěli jsme odpoledne odjet, tak jsme tě ráno nechtěli obtěžovat.“ Můj manžel, Rádha a Lílamma vykonali *pádanamaskár*. Bezděčně jsem dítě, které jsem měla na ruce, položila do náruče Svámímu a také provedla *pádanamaskár*. Když mi pak Svámí vracel dítě, zeptal se mne: „Kannammo, zemřela jsi

poté, co ses narodila, anebo ses narodila po své smrti? Jestliže budeš takto pokračovat, kdy splníš svou povinnost? Cožpak vás to, lidi, neznechucuje?“ Dítě se podívalo na Svámího a zasmálo se. „Podívejte se na něho,“ zvolal Svámí. „On by mi nevěřil, i kdyby slunce vyšlo na západě.“ Pak se zeptal na jméno dítěte. Poprosili jsme ho, ať chlapce pojmenuje sám. Svámí zjišťoval: „Kdo je ochranným božstvím vašeho domu?“ Mlčela jsem. Znovu naléhal, pročez jsem řekla: „Naším Bohem jsi ty, Svámí.“ Když dál trval na svém, řekla jsem: „Subrahmanja (syn pána Šivy a Párvatí).“ Svámí pak dal dítěti jméno Suréš (Slunce). „Jestlipak víte, proč se dětem dávají jména bohů? Aby rodiče alespoň na smrtelné posteli, když budou myslet na své děti, vyslovili boží jméno.“

Byl jeden obchodník, který měl čtyři syny. Pojmenoval je Ráma, Kršna, Góvinda a Nárájana. Když nastal jeho poslední den, zavolał je všechny jednoho po druhém k sobě. Poté, co se všichni shromáždili, se jich znepokojeně zeptal: „Jste tu všichni? Kdo se stará o obchod?“ Sotva to dořekl, zemřel. Myšlenka na obchod, nikoli na Boha, byla v jeho mysli na prvním místě, dokonce i v poslední chvíli života.“ Svámí nám vysvětlil, že pouze rozjímá-li člověk o Bohu po celý svůj život, Bůh ho poctí tím, že v posledních chvílích si na Boha vzpomene. Jinak to nejde.

Svámí se zeptal na rodiny Rádhammy a Lílammy. Prosily jsme ho, ať na nás nezapomíná. Ujistil nás: „Ne, nikdy na vás nezapomenu. Vy se měníte, zatímco já zůstávám stejný. Přicházejí sem tisíce lidí. A přesto – zapomněl jsem na vás?“

V těch dnech Svámí v *ášramu* organizoval pro oddané různé aktivity nezištné služby (*séva*) a přednášky učenců (*pandita*). *Sévy* začínaly ve tři hodiny odpoledne. Práce zahrnovaly zalévání rostlin a stromů, pomoc při stavebních pracích atd.; tvořily se lidské řetězy. Přednášky *panditů* začínaly ve čtyři hodiny a po nich následovaly Svámího božské promluvy.

Při jedné takové příležitosti 2. prosince 1957 vyprávěl Šrí Lakšmínárájana Šástrí ze Salému o jedné události ze života krále Ambaríši. Král čekal, až se mudrc Durvása vrátí ze své obřadné ranní očisty. Ambaríša požádal všechny shromážděné světce, aby se pouze napili svaté vody připravené k uctívání Pánových nohou, jelikož s podáváním jídla čekal spolu se světcí i se svou ženou, až se mudrc Durvása vrátí. Tu Svámí zasáhl a Šástrího opravil: „Ne, král přítomným svatým jídlo nabídl. Ve chvíli, kdy se Durvása vrátil, jídlo už bylo rozdáno dvěma či třem skupinám světců. Jakmile Durvása spatřil, že svatí začali jíst ještě před jeho návratem, rozzuřil se a proklet jídlo, aby se proměnilo v červy. Světcí pak odstrčili talíře a vstali od stolu. Král Ambaríša byl z toho smutný a modlil se k Pánu Višnuovi. Višnu poslal na mudrce Durvásu svou *čakru sudaršanu* (zbraň Pána Višnu ve tvaru disku). Když to Durvása uviděl, dal se na útěk s *čakrou* za zády. Běžel pro pomoc k Pánu Šivovi. Šiva řekl, že mudrce neochrání, protože v sobě pěstoval nadměru zvětšené ego. Mudrc pak šel do Vaikunthy (sídlo pána Višnu) a prosil ho o ochranu. Višnu mu odvětil, že ví jen, jak *čakru* poslat, ale neví, jak ji dostat zpátky. *Čakra* sama pak řekla mudrci, že ho ušetří, pokud padne Ambaríšovi k nohám a poprosí ho o odpuštění. Mudrc musel králi padnout k nohám a přede všemi se mu omluvit. Proč se to všechno stalo? Durvása se pyšnil svým mistrovstvím *aštasiddhi* (osmistupňové okultní síly), získaným následováním cesty duchovního poznání (*džňána márga*). To bylo příčinou jeho problémů. Král Ambaríša byl Bohu horoucně oddaný a měl v něho nezměrnou důvěru. Proto Bůh přišel na pomoc králi.“ Svámí pak zazpíval píseň:

Aštasiddhula sádhanéndulaku

Ádivattibhramalaló

Kattivéjunugá dattamaina

Í džívitádaviló

Vattinámmé pattapagalau

(Proč konáš sádhanu pro aštasiddhi?

Sváže tě v iluzi.

V tomto hustém lese sansáry (putování cyklem zrození a smrti)

jedině boží jméno osvětluje cestu).

Řekl nám, abychom jako oddaní setrvali na cestě lásky a oddanosti (*bhakti márga*) a neobraceli se k cestě *džňána márga*. (*Bhakti* je tou nejlepší cestou k rozpuštění ega v nekonečných hlubinách Božskosti. Je též nejjednodušší cestou pro obyčejné lidi v *kalijuze*.)

Klenotník pan P. Rámačandra Setty, jeho žena paní Sundamma a jejich celá rodina byla dávnými zanícenými oddanými Svámího. Rámačandra Sétty měl dva syny, pana Višvanáthu Settyho a pana Vénkatačalapathiho Settyho. První z nich se oženil se s paní Manikjammou a druhý s paní Saródžammou.

18. června 1958 Svámí zavítal do domu Rámačandry Séttyho v Maisúru. Přijel kolem půl osmé ráno. My jsme tam přišli v devět. Po chvilce jsme vystoupili do prvního patra, ověnčili Svámího a provedli mu *pádanamaskár*. On se pak obrátil k oddaným, kteří přišli s ním, a řekl: „Teď můžete odejít do města prohlédnout si památky. Mí oddaní si přijdou pro můj *daršan* a není tu místo.“ Zeptala jsem se: „Svámí, kdy přijdeš k nám domů?“ Odpověděl: „Přijdu. Cožpak bych vás nenavštívil, když jsem přijel do Maisúru? Teď se jdu vykoupat. Přesnou dobu ti sdělím později.“ Všichni jsme sešli do přízemí. Svámí přišel do modlitební haly kolem jedenácté hodiny a posadil se na pohovku. Shromážděným dal pokyn, aby začali zpívat *bhadžany*, které pak pokračovaly až do dvanácti hodin v poledne. Rámačandra Sétty uctil Svámího kafrovým *áratí*. Poté, co několik mužů vykonalo *pádanamaskár*, Svámí odešel nahoru. Členové Séttyho rodiny ho následovali a provedli *pádapúdzhu*. Potom jsme odešli nahoru i my a vykonali *pádanamaskár*.

Svámí nám sdělil, že do našeho domu přijde po páté hodině odpoledne a řekl, abychom na něho počkali. Jelikož ještě té noci odjíždí do Běngalúru, některé domy může navštívit jen krátce. Byli jsme smutní. Řekli jsme: „Svámí, přicházíš sem po téměř dvanácti letech. Jestli se nezdržíš jeden den, anebo alespoň půl dne, budeme velmi smutní.“ Svámí namítl: „Proč byste měli být smutní? Radujte se z času, kdy jsem vám k dispozici. I když zůstanu na tři dny a přitom jsem vám k dispozici jen na pět minut, jaký je z toho užitek? Vy jste celí moji a já jsem váš. Nemám dům ani nic podobného. Mým domovem je vaše srdce. Všechno má své meze; když jsou překročeny, ztrácí všechno chuť.“ Ohlédl se na malé dítě a pokračoval: „Malé děti stále jedí bez ohledu na to, jsou-li hladové. Matka ale nedovolí, aby dítě jedlo příliš mnoho. Dá mu jen potřebné množství, protože ví, že pokud se dítě přejí, bude muset čelit potížím. Podobně i já dávám oddaným svou milost v příjemných dávkách, které mohou lehce strávit. Pokud nádrž není dost pevná a naplní se velkým množstvím vody, protrhne se a praskne. Proto plním nádrž vodou jen tolik, kolik snese. Kdybych byl přijel po třicátém (v měsíci), mohl jsem se zdržet čtyři dny. Protože Setty trval na tom, abych s ním jel teď, můj pobyt je omezen na jeden den. Ganga přebývá v očích žen! Oči jsem jim dal na to, aby ronily slzy radosti. Ale ony je používají k prolévání slz žalu, způsobeným světskými tužbami. Člověk by měl plakat kvůli Bohu. Pro jiné věci nemá cenu plakat.“ Namítli jsme: „Svámí, neměl bys přijít jen na pět minut a ve spěchu odejít pryč.“

Na to odpověděl: „Co mohu dělat? Nemám čas. Využijte čas, který máte. Už jsem si koupil letenky. Vlaky a autobusy mohou odjíždět s několikaminutovým zpožděním, ale letadla odlétají načas. Neměli bychom druhým působit nepříjemnosti. Mojí zásadou je nečinit mým oddaným v jejich každodenním životě žádné potíže, a to jak fyzicky, tak mentálně. Přesně jako při čerpání vody ze studny - já jsem vědro a vy jste provaz. Když zatáhnete, přijdu.“

Svámí přišel do našeho domu v sedm hodin večer. Když šel po schodech, stál před ním Muralí. Svámí se ke mně otočil a zažertoval: „Co to je, Kannammo? Právě dostávám *daršan* od dareby.“ Podotkla jsem: „Svámí, v tyto dny se tě bojí.“ Svámí přitakal: „Ano, má strach,“ a při těchto slovech vstoupil do místnosti broukaje si nějakou píseň. Vzal ze stolu kovový talíř s portrétem Šrí Širdí Sái Báby a zeptal se: „Odkud to máte?“ Odvětila jsem, že nám to věnoval Gópu. Svámí si portrét nějakou chvíli prohlížel. Podíval se na sebe do zrcadla, které viselo na zdi a řekl: „Před osmou hodinou musím odejít. Už jsem vykonal dvě návštěvy, které nebyly nutné.“ Posteskli jsme si nad jeho krátkou návštěvou. Svámí řekl: „Musím ještě navštívit další tři domy. Už jsem vykonal dvě cesty, jednu do domu Sundarammy a druhou k Lílammě. Co mohu dělat?“ Mezitím jsme se zeptali, zda smíme provést *pádapúdzhu*. „Jistě, klidně proveďte.“ Svámí popošel k dětské postýlce a chtěl se na ni posadit. Požádali jsme ho, aby šel do jiného pokoje. Svámí žoviálně řekl: „Tak dobrá, cí je to pokoj?“ Muralí odpověděl: „To je také tvůj pokoj, Svámí.“ Láskyplně hoča pokáral: „Nech toho. Ty na mě nemluv.“ Odešel dolů do místnosti pro *púdzhu* a posadil se na ozdobené křeslo. Byli jsme nadšeni.

Když jsme rozsvěceli lampy, zeptali jsme se: „Svámí, řekl jsi nám, že zůstaneš celý den. Teď spěcháš. Živili jsme v sobě touhu, že se během tvé návštěvy dozvíme několik duchovních aspektů.“ Svámí odhalil: „Já jsem *brahma*, já jsem *brahma*. Samo *brahma* přišlo. Požádejte o cokoli, co chcete. Získejte cokoli, co byste měli dostat.“

Zeptala jsem se: „Svámí, řekl jsi, že můžeme recitovat kterékoliv jméno, aby nám umožnilo pamatovat na Boha při posledním výdechu; že máme používat jedno jméno a jednu formu při meditaci (*dhjána*). Nemůžeme stále opakovat jen samotné tvoje jméno místo všech božích jmen?“ Svámí odvětil: „Určitě ano. Není to lepší? Cožpak *džapa* (neustálé opakování mantry nebo božích jmen) netvoří jádro každé bohoslužby? Čiňte tak. To je velmi dobré. Ujistěte se však, že meditujete jen nad jedním jménem a jednou formou. Pokud se jedinec cvičí v rozjímání, vzpomene si na Boha, až přijde konec. Potom bude osvobozen z koloběhu života a smrti.“ Později každý omyl Svámímu nohy parfémovanou vodou, klaněl se mu a ozdobil ho květinovými věnci. Moje matka řekla: „Svámí, kdybychom věděli, že přijedeš tak pozdě, připravili bychom pro tebe večeři.“ Svámí řekl: „Dobrá, kvůli vám sním cokoli, co jste uvařili. Přineste mi to.“

Všechny děti seděly blízko Svámího, namačkané u jeho nohou. Zeptala jsem se: „Svámí, jestliže s tebou chceme být pořád, co bychom pro to měli dělat?“ Svámí odpověděl: „*Námasmarana, námasmarana*. Toho může být dosaženo jedině opakováním božího jména. Kdekoli je *bhakti*, tam sídlí Bůh.“

Když jsem chtěla nechat na stole talíř se sladkým a pikantním dezertem, Svámí řekl: „Ne, podrž ho v ruce. Najím se z talíře.“ Ode všeho si trochu vzal a také usrkl malý doušek horkého nápoje. Podíval se na chlapce a řekl: „Proč o všechno žádáte svou matku? Všechno, co vám může dát, je část jejího neklidu (*ašánti*)! O všechno žádejte mne. Dám vám vše, co chcete.“

Svámí pak odešel k fotografiím bohů, naklonil se, aby se podíval zblízka, a řekl: „Náhrdelník z velkých korálků pro mne a z malých korálků pro ostatní.“ Řekli jsme: „Svámí, ostatní dostávají květiny, které zůstanou po ozdobení tvé fotografie.“ Tomu se srdečně zasmál.

Během vykonávání *áratí* nás Svámí požádal, abychom zazpívali píseň Pávana Puruša (nejposvátnější Pán). Po celou dobu písně stál s napůl přivřenými víčky, nohou si podupával do rytmu a pozorně naslouchal. Později jsme všichni provedli *pádanamaskár*. Potom Svámí položil své paže okolo Raghuvých a Šankarových ramen, objal je a vyšel s nimi z místnosti. Šel dolů, nasedl do auta a odjel. Potěšilo nás, že jsme s ním byli tak dlouho, a když odjel, bylo nám smutno.

Manželka Rámačandry Séttyho prosila: „Svámí, nemohli jsme tě doprovodit do Badri. Kdybys byl tak laskav a opatřil pro nás vodu z Gangy.“ Svámí ji požádal o sklenici. Přinesla malý stříbrný pohárek. Svámí jej na okamžik přikryl dlaní. A hle! Pohárek byl plný *Gangá-tírthy* (posvátná voda z řeky Gangy), s čerstvými lístky tulasí a bilvy a devíti drahokamy na dně! Náš velkorysý přítel Setty hned rozdál každému z přítomných *Gangá-tírthu*.

Večer byla v prvním patře přítomna rodina hostitele, Svámí a někteří z nás. Svámí vyprávěl: „Ráno jsem seděl u okna a pozoroval jsem lidi na cestě. Chodili kolem s ovocem a květinami v ruce (toho dne byl svátek *Nágaracauti*). Byl jsem šťastný, když jsem to viděl. Tak či onak, boží *púdža, bhadžany, procesí a satsang* se musí konat. Jen proto, že se tu a tam konají radostné slavnosti, je tato země alespoň do této míry mírumilovná. Kdyby tomu tak nebylo, byla by už dávno zničena. Společným konáním bohoslužeb (*púdža*) a ostatních aktivit ve službách Bohu se pročišťuje okolí.“

Sétty prohlásil: „Svámí, nechci nic kromě tebe. Nechci pomoc od nikoho jiného. Copak se nepostaráš o naše blaho, máme-li v tebe pevnou důvěru?“

Svámí vysvětlil: „Bůh nepřijde a nepomůže lidem přímo. Bůh skuteční svůj plán také skrze lidské formy (*daivam mánuša rúpéna*). Může se vám dostat pomoci dokonce i od žebráka. Nikdy byste neměli říkat, že od druhých lidí nechcete pomoc.“

Sétty se zeptal: „Svámí, říká se, že tato *kalijuga* je posledním věkem a skončí velkým rozpuštěním (*pralaja*). Je to pravda?“ Svámí řekl: „Ne. Žádná *pralaja* nebude. Katastrofy ale budou. Je-li poškozena nějaká část domu, zbořil bys celý dům, nebo bys opravil jen tu poškozenou část? Podobně já opravím tu část světa, která je poškozena.“ Sétty se zeptal: „Jak se o tom dozvíš?“ Svámí řekl: „Jestliže tě bolí některá část tvého těla, jak se o tom dozvíš? Dozví se o tom podobně, protože celý vesmír je mým tělem.“

Svámí se otázal: „Manikjammo, ty nechceš mít děti?“ Manikjammo odpověděla: „Svámí, můj švagr Čalapathi také nemá žádné potomky. Prosím tě, požehnej mu.“ Svámí se podíval na Čalapathiho a zeptal se: „Tak co, *Vairágjo* (odříkavý)“ - dobíral si ho - „Copak? Ty nechceš děti?“ Čalapathi mlčel. Svámí se podívil: „Co je to? Chceš snad, aby se konání mojí *púdži*, slavností atd., zastavilo kvůli tobě?“ Ale Čalapathi stále mlčel. Mezitím se Svámí zeptal: „Maikjammo, kolik je ti let?“ Odpověděla: „Dvacet šest let.“ Svámí jí požehnal a řekl: „Pak nechť se ti narodí dítě.“ Hned v příštím roce se jim narodil syn. Svámí navštívil jejich dům a dítě pojmenoval Tírtha Nárájana. V březnu 1985 Svámí provedl jeho *upanajanu*. Vedl také jeho svatební obřad s oddanou Prasannalakšmí, který se konal 12. března 1993 v Brindávanu.

17. prosince 1958 okolo 9:30 večer přišel Svámí k Šrí Rámačandrovi Settymu. Probíhaly *bhadžany*.

Po *áratí* všichni oddaní pojedli. Když se najedl i Svámí, poprosila jsem ho, aby k nám přišel na návštěvu. Svámí to odmítl: „Ne. Už je půlnoc a já musím brzy ráno odjet. Proč na tom tak tvrdošjně trváš? Mým domovem je tvé srdce. K čemu potřebuji ještě další dům? V Běngalúru se pozítří koná průvod a slavnost.“ Řekla jsem: „Svámí, děti budou zklamané, protože na tebe doma čekají.“ Svámí: „Vyříd' jim, ať ke mně přijdou zítra ráno v pět hodin.“

Svámí navštívil Séttyho dům ještě jednou, večer 11. ledna 1959. Naštěstí tam moje děti tenkrát byly. Nazítří jsem tam šla se svým manželem brzy ráno a prosila jsem Svámího, aby navštívil náš dům. Svámí odmítl a řekl, že po snídani u Šrí C. A. Gópálakrišny Settyho odjíždí do Běngalúru. Měli jsme alespoň to štěstí ho ověnit a vykonat *pádanamaskár*. Svámí zmaterializoval *vibhúti* a dal je Lílammě, její matce a několika ostatním lidem, včetně mne.

V průběhu května 1959 Svámí opět navštívil dům Rámačandry Séttyho a požehnal všem maisúrským oddaným.

14. listopadu 1961 jsme odjeli do Puttaparti. Večer se nám dostalo Svámího *daršanu* před místností pro pohovory, kde jsme čekali s nadějí, že budeme smět vykonat *pádanamaskár*. Zanedlouho nás Svámí zavolal na interview. V hovorně jsme provedli *pádanamaskár*. Předala jsem Svámímu dopis od Rádhy. Zajímal se, jak se nám všem daří. Pak jsem řekla: „Svámí, v nedávné promluvě jsi řekl, že už velmi brzy nebudeš tak lehce dosažitelný, jako jsi teď, a že k tomu dojde dříve, než očekáváme. Také jsme zaslechli, že nebudeš poskytovat rozhovory a v Puttaparthi omezíš počet oslav svátků. Od té doby, co jsme se to dozvěděli, jsme velmi zarmoucení. Ty jsi náš život. My bez tvých častých *daršanů* nebudeme vůbec schopni žít.“

Svámí se podivil: „Kdo vám tohle všechno řekl? Posloucháním falešných zvěstí si jen přiděláváte zbytečné starosti. Co získám, kdybych se vám všem vyhýbal? Měl bych snad cvičit jógu anebo konat *sádhanu*. Proč bych se měl distancovat od svých oddaných? V budoucnosti, až se sem dostane více a více lidí, se vaše šance na setkání se mnou sníží. Podívej se ven, kolik lidí tam sedí a čeká na interview. Většinu svého času trávím tím, že poskytuji rozhovory. Vy už víte, že se moje dostupnost snížila, a sníží se dokonce ještě víc.“

Zeptala jsem se: „To v budoucnu nebudeš už oddávat ani zasvěcovat do Gájatří mantry (*upanajana*)?“ Svámí odpověděl: „Proč ne? Určitě budu řídit svatby i obřady a rovněž budu oslavovat svátky.“ Někdo z přítomných poznamenal, že svátek světel (Dípávalí) se neslavil jako předtím. Svámí řekl: „Ne, všechno bylo provedeno správně. Protože nad *mandírem* vedou dráty elektrického vedení, ohňostroje byly odpalovány jenom ze země a žádná z petard nesměla směřovat vzhůru.“

Svámí se zeptal na náš proces u soudu. Všechno jsme mu pověděli. Řekla jsem: „Svámí, když jsi byl u nás na návštěvě, slíbil jsi, že provedeš Raghuovu a Šankarovu *upanajanu*. Prokaž nám tu laskavost.“ Svámí řekl: „Ano, provedu; až skončí ta soudní záležitost. Tento měsíc musím navštívit mnoho míst, kde nastolím a posvětim modly. Teprve pak si budu moci trochu odpočinout.“ Vykonali jsme *pádanamaskár*, přijali jsme *prasádam* a odešli.

V neděli ráno 18. listopadu 1961 jsme já, můj manžel a moje matka seděli nedaleko místnosti pro rozhovory. Poté, co Svámí zavolal několik lidí, pozval dovnitř i nás. Chvilí se na nás dva upřeně díval a pak poznamenal: „Jste-li stále ještě na tom takto, kdy mám vstoupit do vaší *čitty* (sídlo intelektu)? Měli byste se ještě více napravit.“ Řekli jsme: „Svámí, ty nám řekni, co máme dělat. My jsme se ti plně odevzdali.“

Svámí řekl: „Když udělám všechno sám, jaká práce zbude na vás?“ Řekla jsem: „My jsme tvoji.“ Svámí: „Ano. Poněvadž jste moji, potrestám vás, dokonce i za malou chybu. Ostatní netrestám, i když se dopustí hrubé chyby. Matka trestá jen své vlastní děti, nikoli děti druhých.“

Má matka poprosila: „Prosím, vysvětli nám, co je *vjaktitva sákšátkára* (prodlévání v těle za trvalého prožívání Boží přítomnosti).“ Svámí jí řekl: „Napřed odpověz ty mně. Proč chodíš do jejího pokoje?“

(Týkalo se třetí osoby). Moje matka odpověděla: „Předčítá nějaké dobré knížky. Chodím tam jen poslouchat.“ Svámí řekl: „Nemusíš tam chodit. Co je v knize (*pustaka*), co není v hlavě (*mastaka*)? Stačí, když rozjímáš o čemkoli, co ses doposud naučila. Když jsi opustila své vlastní děti a přišla sem, proč tu chodíš za jinými? Lidé se hádají pro kousek dřeva či dřevěného uhlí, ale za Boha nikdo nebojuje. Existují dvě věci: guru a cíl. Cíl je větší než guru. Jakmile se jednou pevně přimkneš k cíli, guru k tobě přijde automaticky.“

Při těchto slovech, které Svámí říkal s velkou láskou, vložil jí do rukou několik balíčků *vibhúti* a jemně je stiskl. Když jsme mu řekli, že jsme chtěli vykonat *pradakšinu* (obcházení kolem svaté osoby nebo sochy několikrát dokola jako součást rituálu), postavil se doprostřed místnosti. Třikrát jsme ho obešli a provedli *pádanamaskár*. Svámí se pak zeptal: „Víte, jakou *dakšinu* (dar nabízený z úcty *guruovi* nebo knězi) byste mi měli dát?“ Když jsme se zeptali, o co žádá, odpověděl: „Stejně pečlivě jako oddělujete smetí a kousky nití od květin, s nimiž mi chcete vykonat *púdžu*, měli byste vyčistit svou mysl (*manópušpa*) a pak mi ji nabídnout. Lidé podstupují mnoho potíží jen kvůli tomuto tělu, které musí jednoho dne zemřít. Takže proč by si měli dělat starosti kvůli malichernostem? Bojovnost je vada, kterou nacházíme u všech lidí.“ Svámí zmaterializoval *vibhúti* a potřel jím naše čela. Poklonili jsme se mu až k zemi a potom, co jsme přijali *prasádam*, vyšli jsme ven.

Kolem 19. listopadu 1961 se do Puttaparti sjíždělo velké množství oddaných na oslavu Svámího narozenin. Začalo tam být těсно. Rozhodli jsme se odjet. Já a moje sestra Rádhá jsme odešly pro Svámího svolení. Předešlé noci se objevil v Rádžině snu a řekl jí, že se mu nelíbí, že z Puttaparti odjíždí před jeho narozeninami.

Když jsme šly za Svámím, šel s námi i Šankara. Svámí za chvíli přišel na verandu. Jakmile nás uviděl, zeptal se: „Odjíždíte?“ Odpověděla jsem: „Ano, Svámí. Je těžké tu zůstat s dítětem v tomto narůstajícím davu.“ Svámí namítl: „Do oslavy narozenin zbývají už jen tři dny a vy chcete odjet. Jen jděte, obě smíte odejít. (Přejel si čelo rukou). Není vaším osudem, abyste se účastnily narozeninových oslav. Teď si se mnou promluvíte a řeknete, že zítra odjedete. Po interview zůstanete, tak jako obvykle. Je to váš plán?“ Později dodal: „Počkejte. Přijdu, až se vykoupu.“ Za nějakou dobu Svámí přišel do místnosti pro rozhovory a zavolal nás. Všichni tři jsme mu na nohy položili květiny a vykonali *pádanamaskár*. Svámí se podíval na Rádhu a zeptal se jí: „Co se děje? Proč odjíždíš?“ Řekla, že bylo těžké uhlídat dítě v davu. Svámí namítl: „Máte zde to nejlepší vybavení. Děti si budou hrát venku. Když kvůli mně nemůžeš dva dny uhlídat tak malé dítě, můžeš vůbec vykonat nějakou *sádhanu*? Zůstaň a odjed' až po oslavách. Můžete odjet všichni společně.“ Rádhá řekla, že musí informovat manžela o datu příjezdu, protože vlak přijíždí do jejího bydliště pozdě v noci. Zeptala se Svámího, jaké datum má napsat. Svámí jí řekl, aby manželovi napsala, že přijede dvacátého pátého. Řekla jsem: „Svámí, my k tobě máme plnou důvěru a víme, že ty jsi ten, kdo všechno dělá.“ Svámí odvětil: „Ano, vy máte víru.“ Potom zmaterializoval *vibhúti*, jímž nás potřel. Provedli jsme *pádanamaskár* a vzdálili se.

30. prosince 1961 nás Svámí zavolal do místnosti pro rozhovory, zmaterializoval *vibhúti* a každému ho natřel na čelo. Zeptal se mě: „Je něco nového?“ Nevěděla jsem, co mám říci. Svámí mě pobídl: „Jen mi to pověz, ale rychle. Venku čeká mnoho dalších lidí.“ Znovu jsem se ho zeptala na Rághuovu a Šankarovu *upanajanu*. Svámí odpověděl: „Teď ne. Březen je nepříznivý měsíc. V dubnu chlapcům skončí zkoušky. Můžete to mít později a bez starostí.“ Řekla jsem, že Šankara má zkoušky v dubnu. Svámí řekl: „Ano? Tak to uskutečníme v květnu potom, co jejich zkoušky skončí v dubnu.“ Muralí řekl: „Svámí, jestli ty chceš, můžeš to provést hned v lednu.“ Svámí (dělaje prsty znamení, naznačující peníze) řekl: „Kam na ně chodíš? Máš je? Nechejme to až na ten květen.“ Rádhá se zeptala na přestěhování do Maisúru. Svámí řekl: „Ne, je lepší být daleko, nechod' blíž.“ Zeptala se, co má říci svému manželovi. Svámí řekl: „Právě tak, jako máme nit kvůli květinám, papuče kvůli nohám, stejně tak já mám kvůli tobě udělat cokoli, co tvůj manžel žádá. Jednou řekne, že něco chce a podruhé, že to nechce. Znovu říká, že chce bydlet na určitém místě a pak

tam zase nechce zůstat. Je možné takto pokračovat podle jeho vrtochů a rozmarů? Nic mu neříkej.“ Řekla jsem: „Svámí, nedávno, při příležitosti Dattadžajanti (oslavy narozenin Dattatréji, boží inkarnace) se zpívaly *bhadžany* v domě vedoucího inženýra Śrí B. Kašipathiahi. Lílamma pro nemoc nebyla přítomna. *Bhadžany* jsme museli vést my. Nevěděli jsme, jak nasadit notu (*šruti*). Měly jsme z toho strach.“ Svámí se podivil: „Proč byste se měly bát? Pokud v budoucnosti dostanete takovouto příležitost, buďte šťastni, že vám Svámí dal tak pěknou šanci, a zpívejte *bhadžany* z plna hrdla a z celého srdce. *Šruti a tála* (rytmus) jsou vnější věci. Není jich třeba. Důležitý je cit (*bháva*).“

Rághu se zeptal: „Svámí, mohu zpívat staré *bhadžany*?“ Svámí odpověděl: „Proč bys nemohl? Zpívej je s radostí. Všechno, co je dnes nové, bude zítra staré.“ Rádhá řekla: „Svámí, neměl bys na nás zapomenout.“ Svámí řekl: „To neříkej mně, ale lidem, kteří na tebe zapomínají.“

Na otázku ohledně *džapy* (nepřetržité recitování mantry) a *dhjány* (meditace) Svámí odpověděl: „S dětmi, o které se musíš ještě starat, je nemůžeš provádět. Počkej, až děti vyrostou.“ Muralí řekl: „Svámí, my uděláme *pradakšinu* (vysvětlení viz výše).“ Nedaleko od nás stála další skupina. Svámí mu řekl: „Ne, až vás uvidí, budou také chtít obházet, pak je budou následovat ostatní a nastane chaos.“ A tak jsme provedli *pádanamaskár*, dostali *prasádam* a odešli.

15. března 1962 nás Svámí zavolal na interview. Byla s námi také rodina Rámačandra Séttyho. Vykonalí jsme *pádanamaskár*. Svámí se zeptal: „Co je nového?“ Řekla jsem: „Mí synové teď skládají zkoušky. Napsali mi, abych pro ně získala tvé požehnání a *prasádam*.“ Svámí řekl: „Má požehnání jsou s nimi pořád. Dám jim *prasádam*. Předej jim ho.“

Řekla jsem: „Svámí, zahrň nás všechny svou milostí.“ Svámí odvětil: „To, že sem jezdíte tak často, je díky mé milosti. Moje milost je tak velká jako hory. Jaké bylo Šivarátri?“ Řekla jsem: „Protože se slavilo v hangáru, viděl tě každý. Kdyby se oslavovalo v *Prašánti mandiru*, každý by se nedostal dovnitř.“ Svámí řekl: „Tehdy jste vy měli Šivarátri, teď mám já Navarátri. Vidíte sami, že po celý den musím dávat interview. Už dost. Jsem unavený.“

Řekli jsme: „Ano, Svámí. Je to velmi unavující.“ Členové Séttyho rodiny dodali: „Svámí, přijed' do Maisúru. Tam si budeš moci pěkně odpočinout.“ Svámí zavtipkoval: „Ve vašem domě také není nouze o oddané.“ Sétty řekl: „Ne, Svámí. Nikomu to neřekneme.“ Na to Svámí odvětil: „I když nikomu nic neřeknete, lidé se to přece nějak dozví a přijdou jako včely přitahované ke květině pouhou její vůní. Teď se i Maisúr může chlubit mnohými oddanými!“ Séttyho rodina trvala stále na tom, aby Svámí do Maisúru přece jen přijel.

Svámí řekl, že Maisúr neleží na trase jeho plánované cesty. Slíbil, že přijede někdy jindy a že se zdrží celé tři dny. Když jsme namítli, že nám dává jen klamné naděje, Svámí řekl: „Co mám dělat? Protože počet oddaných narůstá, budu muset zůstat v Parti.“ Svámí zmaterializoval *vibhúti*, část nám vložil do dlaní a zbytek nám natřel na čela. Když viděl, že *vibhúti* pořád držíme v dlaních, vyzval nás, abychom je snědli. Řekla jsem, že jsem chtěla trochu ušetřit pro své děti, ale Svámí slíbil, že mi pro ně dá *vibhúti* zvlášť. Řekl: „To, co dám tobě, je jen pro tebe. Dej si to do pusy.“ Poslechla jsem. Svámí se zeptal: „Jaký byl můj proslov?“ Odpověděla jsem, že byl velmi zajímavý a že jsem si ho zapsala. Svámí řekl: „Zapomeň na zapisování, jen mi řekni, jaký byl.“ Zopakovala jsem, že byl velmi dobrý. Svámí řekl: „To, že si to pouze zapíšeš, není k ničemu. Zapište si to do svých srdcí. *Pádanamaskár* jste už jednou dělali, ne?“ Odpověděli jsme: „Ano.“ Svámí konstatoval: „To stačí, ne?“ Dal každému *vibhúti a prasádam* a řekl: „Buďte rádi za to málo z toho všeho (interview, *pádanamaskár* atd.), co jste dostali. Nově příchozí nedostanou tolik jako vy. Cožpak vám o tom neřekli a nenaříkali nad svou smůlou? Jak jsem vám už dříve řekl, na každý kámen zde je tu deset lidí. *Sannjásinové* z Udupu na mne naléhali, abych přišel. Musím tam jít.“

Svámí jednou řekl Rámačandrovi Séttymu, že ho určitého dne navštíví. Avšak dodal: „Nikomu to neříkej. Měli by být přítomni pouze členové tvé rodiny. Jestliže to komukoli prozradíš, okamžitě se vrátím.“ Sétty, velkorysý člověk, byl smutný. Do jeho domu po celý rok přicházeli oddaní a zpívali *bhadžany*; jak by je mohl držet v nevědomosti o Svámího návštěvě? Na druhou stranu, kdyby

o tom byli ostatní informováni, Svámí může odejít a navíc by to bylo jednání proti Svámího instrukcím. Sétty byl na rozpacích.

V určený den, 19. června 1960, Svámí přišel a zeptal se: „Sétty, neřekl jsi to nikomu? Že ne? Je přítomna jen tvá rodina, nebo ne?“ „Ano, Svámí.“ odpověděl Sétty. Svámí se rozhlédl, vyjádřil své potěšení nad Séttyho poslušností a pravil: „Dobrá, teď to sděl všem oddaným. Jako první uvědom Kannammu. Jak ráda sem přijde!“ Sétty byl nesmírně rozradostněn a dal nám vědět. Spěchali jsme do jejich domu a koupali se v blaženosti.

Jednou, když Svámí navštívil náš dům, doprovázel ho také Sétty. Když jsme byli se Svámím v pokoji pro *púdžu*, Sétty tu nebyl. Jeho nepřítomnost jsem si uvědomila až ve chvíli, kdy se ke Svámímu připojil při odchodu. Někdy později, když jsem se s ním setkala v jeho domě při čtvrtčních *bhadžanech*, zeptala jsem se ho: „Proč jsi tenkrát nepřišel do pokoje na *púdžu*? Copak už tolik let nežijeme jako jedna rodina?“

Odpověděl: „Svámí možná chtěl mluvit s tvou rodinou soukromě. Tak jsem zůstal venku.“ To byl náš velkorysý Sétty.

Do Puttaparti jednou přijel žák Šrí Purušóttamánandy, *tapasvin* (člověk pěstující přísnou askezi) z jeskyně Vasištha. Ubytoval se ve starém *mandiru*. Byl významným *sádhakou*. Jednoho dne se ho má matka zeptala: „Jak člověk pozná, že dosáhl toho, že jeho *dhjána* (meditace) byla plodná?“ On odpověděl: „Znamením je, že dotyčný dostane to, co si přeje.“ Toho dne moji matku začala bolet hlava a bylo jí nevolno od žaludku. Přemýšlela o tom, že kdyby někde získala citrón a vypila jeho šťávu, trochu by se jí ulevilo. Na citróny ale nebyla sezóna. Později odešla na večerní *bhadžany*. U bran starého *mandiru* stála malá holčička s několika citróny v košíku a zeptala se mé matky: „Ammáji, chceš citrón?“ Moje matka tím byla velmi překvapená. *Sádhaka* jí řekl: „Vidíš, máš, co jsi chtěla. Ale dál už to netestuj. Ztratíš to, co jsi získala. Pokračuj ve své *sádhane*.“

Z našich srdcí

Nepochybuj

Mysli jen na Mě
a Já povedu Tě,
přes rozbouřený oceán
Tvého bytí.

Nespouštěj Mě z očí,
nespouštěj Mě z mysli!

Nepochybuj
o Mé Všemohoucnosti!

Já vyvedu Tě ze tmy
do Světla.

Jsem s Tebou

Jsem s Tebou,
i když Tě hlava bolí,
máš špatnou náladu a splín.
Nic se Ti nedaří
a všechno bolí....

Věř, že Tě neopouštím!
Chráním Tě ze všech sil...

Dovedu Tě k Sobě
a vím jak!
Spolehni se na Mě...
Zažeň temný mrak!

AKTIVITY SATJA SÁI ORGANIZACE ČR

Kontakty a adresy:

Webová stránka: www.sathyasai.cz

Obecné informace: info@sathyasai.cz

Objednání knih, CD a DVD:

objednavky@sathyasai.cz

Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Satja Sái centrum Praha NA NOVÉ ADRESE - Benátská 5, Praha 2

Nejbližší stanice jsou Botanická zahrada (tram 18, 24) a Moráň (tram 3, 4, 10, 14, 16, 18, 24). Též není problém dojít přímo ze zastávky Karlovo náměstí (metro B).

Aktivity v Brně: brno@sathyasai.cz
nebo mobil 723 914 025 (Martin)

Satja Sái skupina Nové Strašecí:
nove.straseci@sathyasai.cz
tel.: 313 572 933 (Standa, Jindra)

Přehled aktivit SSO leden-únor 2012

(není-li uvedeno jinak, konají se všechny akce v Satja Sái centru Praha)

Duchovní aktivity

Setkání v Satja Sái centru Praha:

Pravidelná setkání se zpíváním duchovních písní (bhadžanů)

každý čtvrtek od 18 do 19:30 hodin

Nedělní setkání se zpíváním duchovních písní (bhadžanů) - **Pozor změna!**

V současné době se nedělní bhadžany nekonají.

Studijní kruh – společné studium Sái Bábových textů; po domluvě

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Brno

každé druhé pondělí (termín je třeba dopředu potvrdit na kontaktech níže)

Adresa a bližší info: brno@sathyasai.cz nebo mobil 723 914 025 (Martin)

Setkání Sái oddaných v Brně v sobotu 17. 3. 2012

Místo setkání bude upřesněno později, prosíme sledujte webové stránky stránky www.sathyasai.cz

Nové Strašecí

jednou měsíčně v neděli od 14 hodin – **15. 1., 12. 2., 11. 3.**

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa nebo Jindra)

Aktivity služby

Pomoc lidem bez domova v Praze

Během chladného počasí rozdáváme jídlo a teplé nápoje lidem bez domova. Zájemci o službu hlase se na paha@sathyasai.cz

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty (např. www.lasaplanet.org). Pokud se byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE

komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**.

Bližší info na info@sathyasai.cz

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na objednavky@sathyasai.cz

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na casopis@sathyasai.cz, v elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
PROMLUVA I.	2	Putování se Sáim	15
Sái inspiruje	4, 24	Z našich srdcí	22
Satjam šivam sundaram III./16.	5	Kontakty, Aktivity SSO	23, 24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: <mailto:info@sathyasai.cz>
Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz **Objednávky časopisu** na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné za časopis na rok 2011 je 215 Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23,
 možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

Sái inspiruje

Rozvíjejte atmosféru lásky a spolupráce a zajistíte si radost navždy.

Hledejte způsoby, jak společně pracovat na věcech, které jsou dobré pro všechny.

Ahamkáram a *mamakáram*, tedy pocity „já“ a „můj“, brání lásce a spolupráci.

Omezte je na minimum a začněte sloužit potřebným a lidem v nouzi.

Službu je nejlépe budovat na silných základech *Tat tvam asi* (To jsi ty).

Není nikdo druhý, je pouze jeden. Mnoho papírových draků se třepotá ve výšce, ale jeden vzduch je všechny drží nahoře. Hrnčů s vodou, ve kterých se odráží slunce, může být spousta, ale na slunce to nemá vliv, ačkoli se voda v hrncích může vysušit nebo hrnce rozbít a voda vytéct. Pochopte, že veškerá pomoc, kterou poskytnete, je ve skutečnosti pomoc sobě, veškerá služba je poskytována výhradně vyššímu Já.

Promluva z 23. 2. 2009